

Poselstwo pierwsze

Boży zamysł, Boża ewangelia i szczyt boskiego objawienia

Wersety biblijne: Rz 1,1.3-4; 8,3.28-29; 12,4-5;
16,1.4-5.16b.25-27.

I. Odwieczny zamysł Boga polega na uzyskaniu kościoła, Ciała Chrystusa, które znajdzie swe zwieńczenie w Nowej Jeruzalem – Ef 1,9-11.22-23; 3,11; Obj 21,2:

- A. Bóg jest Bogiem zamysłu, a wola, którą ma, wypływa z Jego upodobania; stworzył On wszystko ze względu na swoją wolę, aby wypełnić swój zamysł – Ef 1,5.9; Obj 4,11.
- B. Bóg wedle swego upodobania powziął zamysł, plan, w wieczności i na wieczność; dlatego zamysł ten nazywa się odwiecznym zamysłem; ten odwieczny plan został powzięty w Chrystusie, z Nim, poprzez Niego i dla Niego, zgodnie z Bożym pragnieniem i upodobaniem – Ef 1,9-11; 3,11.
- C. Bóg sam jest wprowadzeniem, początkiem i sferą swego odwiecznego zamysłu; nic tego zamysłu nie zniszczy, wszystko mu służy i Bóg nikogo co do niego się nie radził – 1,11.
- D. Odwieczny Boży zamysł polega na uzyskaniu zbiorowego człowieka, który będzie Go wyrażał i reprezentował – Rdz 1,26; Ef 2,15; 4,24.
- E. W wieczności przeszłej Bóg zamyslił zdobyć grono ludzi, które będzie Ciałem Chrystusa i które zbiorowo wyrazi Boga Ojca w Synu jako Duchu – Rz 8,9-10.14.16.28-29; 12,4-5.
- F. „Jego zamysł” w Liście do Rzymian 8,28 odnosi się do umyślnego postanowienia w Bożym planie; to zamysł Boga doprowadzić do powstania licznych braci Jego pierworodnego Syna – w. 29.
- G. Bóg zbawił nas i powołał według swego zamysłu; Boży zamysł to Jego plan zgodny z Jego wolą, w wyniku którego zostajemy umieszczeni w Chrystusie i uczynieni z Nim jedno; w ten sposób dzielimy Jego życie oraz zajmowaną przez Niego pozycję i stajemy się Jego świadectwem – 2 Tm 1,9; 1 Kor 1,30; 6,17.

II. Boża ewangelia, ogół boskich prawd, obejmuje najwznioślejsze prawdy – szczyt boskiego objawienia – to, że w Chrystusie Bóg stał się człowiekiem, aby człowiek w Chrystusie mógł stać się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie; doprowadza to do powstania i zbudowania organicznego Ciała Chrystusa, które znajduje zwieńczenie w Nowej Jeruzalem – Rz 1,1.3-4.15; Ef 1,13.22-23; Kol 1,5.18; 3,10-11.15; Obj 21,2.9-10:

- A. Zgodnie z pragnieniem, jakie Bóg żywi w sercu, i ze swoim odwiecznym zamysłem, chce On uczynić siebie człowiekiem, a człowieka Bogiem; dzięki temu Bóg i człowiek będą tacy sami w życiu i naturze – Ef 1,4-5.9.11.
- B. Najwznioślejsze w Bożej ewangelii jest to, że Bóg staje się człowiekiem, aby człowiek mógł stać się Bogiem w życiu, naturze i konstytucji i w ten sposób wyrazić zbiorowo Boga – J 1,12-14; 12,24; Rz 8,3; 1,3-4; 12,4-5.
- C. Bóg stał się człowiekiem w wyniku wcielenia; człowiek staje się Bogiem wskutek odrodzenia, uświęcenia, odnowienia, przeobrażenia, upodobnienia i otoczenia chwałą – J 3,5-6; 1,12-13; Rz 6,19.22; 12,2; 8,29-30.
- D. Jedynie dzięki temu, że Bóg staje się człowiekiem, aby uczynić człowieka Bogiem, może powstać i zostać zbudowane Ciało Chrystusa; dzięki temu przygotowana zostaje oblubienica i zwieńczona Nowa Jeruzalem; oto szczyt wizji, którą Bóg nam dał w Piśmie Świętym – Ef 4,16; Obj 19,7; 21,2.9-10.
- E. Nowa Jeruzalem to budowla, którą tworzy Boży lud – wybrany, odkupiony, odrodzony, uświęcony, odnowiony, przeobrażony, upodobniony i otoczony chwałą, który stał się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie – w. 2, 7, 9-10:
  1. Patrząc od strony Boga, Trójjedyny Bóg wcielił się w Chrystusie i stał człowiekiem – J 1,1.14; 14,10-11.
  2. Patrząc od naszej strony, jesteśmy budowani z przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga i w ten sposób stajemy się Bogiem w życiu i naturze, Jego zbiorowym wyrazem na wieczność – Ef 3,16-17; 4,4-6.16; Obj 21,9-10.
  3. Oto najwznioślejsza prawda i najwyższa ewangelia – Ef 1,13; Kol 1,5.

III. Boska myśl na temat ewangelii Bożej w Liście do Rzymian obejmuje Boga, który stał się człowiekiem, by grzesznicy w wyniku pełnego Bożego zbawienia zostali odkupieni, odrodzeni, uświęceni, odnowieni, przeobrażeni, upodobnieni i otoczeni chwałą oraz byli synami Bożymi, takimi samymi jak Bóg w życiu i naturze, i członkami Ciała Chrystusa – 8,3; 1,3-4; 3,24; 5,10; 8,14.29-30; 12,2.4-5; 16,25-27:

- A. W Liście do Rzymian widzimy szczyt boskiego objawienia: Bóg stał się człowiekiem (8,3), aby człowiek mógł stać się Bogiem (1,3-4); służy to powstaniu Ciała Chrystusa i jego funkcjonowaniu (12,4-5) jako organizmu Trójjedynego Boga.
- B. List do Rzymian wyjaśnia, w jaki sposób pojedynczy Chrystus staje się zbiorowym Chrystusem oraz w jaki sposób my, niegdyś grzesznicy i wrogowie Boga, staliśmy się częściami Chrystusa i tworzymy Jego jedno Ciało – 9,5; 8,3; 1,3-4; 3,23-25; 5,10.18; 8,2.11.32; 12,4-5.
- C. Bóg posłał swego Syna w podobieństwie ciała grzechu i potępił grzech w ciebie, aby grzesznicy – węże, dzieci diabła – mogli pojednać się z Bogiem i zostać przez Niego usprawiedliwieni i dzięki temu przyjąć życie wieczne oraz stać się dziećmi Bożymi – 8,3.16; 5,10; J 1,12-14; 3,14; 8,44; 1 J 3,1.10.
- D. Jezus Chrystus, nasz Pan, który pochodził z nasienia Dawida według ciała, został mianowany Synem Bożym w mocy według Ducha świętości z powstania z martwych – Rz 1,3-4.
- E. Pierworodny Syn Boży, pierwszy Bóg-człowiek, jest pierwowzorem, według którego powstają liczni synowie, liczni Bóg-ludzie; są oni członkami Ciała Chrystusa, a w związku z tym tacy sami jak pierworodny Syn w życiu, naturze i wyrazie – 8,14.29; Hbr 1,6; 2,10-12.
- F. Zamysł, jaki towarzyszy Bożemu zbawieniu, polega na powieleniu Chrystusa w milionach wierzących, którzy stają się członkami Jego Ciała – Rz 12,4-5.
- G. Boskie udzielanie Trójjedynego Boga jako życia trójczęściowemu człowiekowi realizuje organiczne Boże zbawienie, w wyniku którego dzieci Boże rosną w życiu i stają się synami Bożymi, prowadzonymi przez Ducha – 5,10; 8,2.6.10-11.14.
- H. Synowie Boży, liczni bracia Chrystusa, pierworodnego Syna Bożego, są członkami Ciała Chrystusa – 12,4-5.
- I. Jesteśmy jednym Ciałem w organicznej więzi z Chrystusem – w. 4-5:
1. Ciało Chrystusa to najwyższe objawienie w Biblii i centralna kwestia w Liście do Rzymian – Ef 1,22-23; 4,16; 1 Kor 12,13.27.
  2. Wolą Bożą jest uzyskać Ciało dla Chrystusa, Jego pełnię, Jego wyraz – Obj 4,11; f 1,5.9; Rz 12,2.4-5.
  3. Jesteśmy jednym Ciałem w Chrystusie i mamy z Nim organiczną więź; więź ta czyni nas jedno w życiu z Chrystusem i wszystkimi innymi członkami Jego ciała – w. 4-5:
    - a. Ciało to organizm powstały i spojony dzięki więzi w życiu, jaką mamy z Chrystusem – J 15,1.
    - b. Realność Ciała wiąże się z pozostawaniem w organicznej więzi z Chrystusem – Rz 12,4-5.
- J. Kościoły miejscowe są praktycznym wyrazem Ciała Chrystusa, ponieważ jedno Ciało Chrystusa wyraża się w postaci kościołów miejscowych – 16,1.4-5:
1. Kościoły znajdują się w różnych miejscach, lecz nie są oddzielne; są też miejscowe, ale nadal stanowią część jednego, powszechnego Ciała Chrystusa – 12,4-5; 16,16b.
  2. W Liście do Rzymian 16 widzimy, że wszystkie kościoły i wszyscy święci żyją w powszechnej społeczności Ciała Chrystusa oraz że wszyscy święci we wszystkich kościołach trwają w życiu scalania całego Ciała Chrystusa – w. 1-23.
  3. Kluczem do prowadzenia życia Ciała w kościołach miejscowych jest postępowanie według zespolonego ducha – boskiego Ducha zespolonego z odrodzonym ludzkim duchem, dzięki czemu te dwa duchy tworzą jednego ducha – 8,4; 1 Kor 6,17:
    - a. Zespolony duch to wyjątkowy organ, dzięki któremu Bóg zradza i buduje Ciało Chrystusa – Rz 1,9; 7,6; 8,16; 12,4-5.
    - b. Jeśli będziemy postępowali według zespolonego ducha, będziemy w pełni synami Bożymi, a przez to żywymi członkami Ciała Chrystusa, które zbiorowo wyrazi Trójjedynego Boga – 8,14; 14,17.

Poselstwo drugie

Bóg w Liście do Rzymian

Wersety biblijne: Rz 1,1.15; 5,1-11; 11,36.

I. List do Rzymian objawia Boga, który dokonał stworzenia:

- A. Bóg jest niewidzialny, lecz to, co niewidzialne u Niego, Jego wieczna moc i boskie cechy, można wyraźnie zobaczyć i dostrzec w Jego stworzeniu.
- B. Chrystus, wieczna, nieograniczona moc Boża, zarządza całym wszechświatem oraz go podtrzymuje – Rz 1,19-20; Kol 1,16-17; Hbr 1,3; 11,3; Ps 19,2-7.
- C. Mając tak rzetelne objawienie, ukazane poprzez konkretne stworzenie Boże, człowiek nie może się wymówić, że Boga nie ma i że nie można Go pojąć.

II. List do Rzymian objawia Boga, który dokonał potępienia:

- A. Człowiek został stworzony, a następnie upadł i stał się grzeszny; sprowadziło to Boże potępienie.
- B. „Albowiem gniew Boży z nieba objawia się przeciwko wszelkiej bezbożności i nieprawości ludzi” – Rz 1,18; 2,2-3.16; 1,32.
- C. „A wiemy, że wszystko, co mówi Prawo, mówi do tych, którzy podlegają Prawu, aby wszelkie usta były zamknięte i aby świat cały podlegał sądowi Bożemu” – 3,19.
- D. „Nie ma sprawiedliwego, nawet ani jednego”; „nie ma, kto by szukał Boga”; „nie ma takiego, co dobrze czyni, zgoła ani jednego” – w. 10-12.
- E. „Wszyscy bowiem zgrzeszyli i brak im chwały Bożej” – w. 23.
- F. Możemy w praktyce ograniczyć zło i niegodziwość, otaczając Boga chwałą, dziękując Mu, oddając cześć i służąc – 1,21.25.

III. List do Rzymian objawia Boga, który dokonał odkupienia:

- A. Boże potępienie odsłania fakt, iż człowiek potrzebuje zbawienia, a odkupienie jest niezbędne do zbawienia grzesznego człowieka przez sprawiedliwego Boga.
- B. „Przez wiarę Jezusa Chrystusa” Bóg usprawiedliwia nas „darmo, z Jego łaski, przez odkupienie, które jest w Chrystusie Jezusie” – 3,22.24.
- C. Chrystus na krzyżu „został wydany z powodu naszych wykroczeń” – 4,25.
- D. „Chrystus umarł za nas, gdyśmy byli jeszcze grzesznikami” i „we właściwym czasie umarł za bezbożnych” – 5,8.6.
- E. Bóg, dzięki odkupieniu dokonanej przez Chrystusa, może zbawić nas od swojego gniewu – w. 9; zob. Obj 14,10.

IV. List do Rzymian objawia Boga, który dokonał usprawiedliwienia:

- A. Bóg jest prawy i nie może być niesprawiedliwy; odkupieńcza śmierć Chrystusa wypełniła i w pełni zaspokoła sprawiedliwe wymagania Boga wobec nas, grzeszników.
- B. Odkupienie Chrystusowe pozwala Bogu w sprawiedliwy sposób usprawiedliwić tych, którzy wierzą w to odkupienie; Bóg związał się swoją sprawiedliwością i zobowiązany jest to uczynić.
- C. „Aby ujawnić... Jego sprawiedliwość, i [aby pokazać], że On sam jest sprawiedliwy i usprawiedliwia każdego, który jest z wiary Jezusa” – Rz 3,26.
- D. Bóg usprawiedliwił nas w oparciu o Chrystusowe odkupienie, a dowodzi tego zmartwychwstanie Chrystusa – w. 24; 4,25.
- E. Dzięki temu „jawną się stała sprawiedliwość Boża” i „w niej [ewangelii] bywa objawiona z wiary w wiarę” – 3,21; 1,17.

V. List do Rzymian objawia Boga, który dokonał pojednania:

- A. Byliśmy grzesznikami, a także nieprzyjaciółmi Boga; „będąc nieprzyjaciółmi, zostaliśmy pojednani z Bogiem przez śmierć Jego Syna” i przez Chrystusa „teraz uzyskaliśmy pojednanie” – 5,10-11.
- B. Boże usprawiedliwienie zasadza się na Chrystusowym odkupieniu i prowadzi do pojednania, jak też do pełnego radowania się Bogiem w Chrystusie – w. 1-11.
- C. Będąc już pojednani, tym bardziej „dostąpimy zbawienia w życiu Jego [Chrystusa], i nie tylko to – ale i chlubić się [radować, upajać] możemy w Bogu” – w. 10-11.
- D. Radujemy się w Bogu i Bogiem w tym wszystkim, czym On jest dla nas – 1,1.15; 14,17.

VI. List do Rzymian objawia Boga, który utożsamił nas z Chrystusem:

- A. Narodziliśmy się w Adamie, lecz Bóg przeniósł nas z Adama w Chrystusa i utożsamiał z Chrystusem, czyniąc nas jedno z Nim poprzez chrzest – 5,19; 6,3.
- B. „Zostaliśmy ochrzczeni w Chrystusa Jezusa” i „z Nim wrośliśmy w podobieństwo jego śmierci [w chrzcie] oraz rośniemy razem z Nim „w podobieństwo Jego zmartwychwstania”, czyli „w nowość życia” – w. 3-5.
- C. Teraz uważajmy siebie „za umarłych dla grzechu, a za żyjących dla Boga w Chrystusie Jezusie” i oddajmy siebie „Bogu jako ożywionych z martwych”, a swoje członki „na służbę sprawiedliwości ku uświęceniu” – w. 11, 13, 19.

VII. List do Rzymian objawia Boga, który nas uświęca:

- A. Bóg uczynił nas jedno z Chrystusem, aby nas uświęcić pod względem pozycji, jak też usposobienia; utożsamienie zatem prowadzi do uświęcenia.
- B. Zostaliśmy ochrzczeni w Chrystusa i Chrystus w nas wszedł; teraz jesteśmy w Nim, a On w nas, dzięki czemu zostaniemy uświęceni – w. 19, 22; 8,1.10.
- C. Uświęcenie usposobienia nie tylko pochodzi z życia, lecz również jego celem jest życie; ponadto wnosi w nas ono więcej życia, dzięki czemu możemy radować się bogactwami boskiego życia – 6,4.22-23.
- D. Duch życia w uświęceniu to Trójjedyny Bóg w naszym duchu; Bóg, który nas stworzył, odkupił i usprawiedliwił, teraz przebywa w nas – 8,2.9-11.16.
- E. Rozprzestrzenia się On z naszego ducha do każdej części naszej istoty i czyni sobie w nas dom; gdy kierujemy umysł na ducha, nasz umysł staje się życiem, a dzięki Jego zamieszkiwaniu w nas życie zostaje również udzielone naszemu śmiertelnemu ciału – w. 2, 6, 10-11; Ef 3,17.
- F. Nasze usposobienie przeobraża się zatem z naturalnego w duchowe, a dokonuje tego Chrystus, który jest życiodajnym Duchem; przesyca On i przepaja naszą istotę Bożą naturą świętości, Jego boskim pierwiastkiem – 2 Kor 3,18; Rz 12,2.

VIII. List do Rzymian objawia Boga, który przesyca nas chwałą:

- A. Bóg nas uprzednio poznał, przeznaczył, powołał i usprawiedliwił; teraz nas uświęca, a następnie przesyca chwałą – 8,28-30.
- B. Z tego względu uczynił nas dziećmi dzięki odrodzeniu; teraz prowadzi nas, swoich synów, do wzrostu ku dojrzałości, aż staniemy się Jego dziedzicami, współspadkobiercami, i odziedziczymy pełne synostwo; na tym polega przesylenie chwałą całej naszej istoty wraz z ciałem, w pełni odkupionym – w. 16, 14,17, 23.
- C. Z tego względu zamieszkujący Duch wstawia się za nami, a Bóg sprawia, że wszystko współdziała razem w celu upodobnienia nas do „obrazu Jego Syna, aby On był pierworodnym między wielu braćmi” w. 26, 28-29.
- D. Obecne ukształtowanie według obrazu Syna Bożego stanowi przygotowanie do przyszłego przesylenia chwałą w Jego Synu; Bóg wnosi nas teraz do chwały, byśmy mieli udział w Jego boskiej chwale wraz z Jego pierworodnym Synem w „wolności chwały” – w. 21.

IX. List do Rzymian objawia Boga, który nas kocha, a Jego miłość jest dla nas zabezpieczeniem:

- A. Radujemy się Bogiem w Jego miłości, która zapewnia nasz los – w. 31-39.
- B. Usprawiedliwiając nas, uczynił On nas uczestnikami swojej sprawiedliwości, uświęcając nas, wbudowuje w nas swoją świętość, a przesycając nas chwałą, wniesie nas w swoją chwałę; Jego miłość obecnie nam to zapewnia.
- C. On kocha nas i ma nas na sercu; nic nie może oddzielić nas od wiecznej i niezmiennej miłości Bożej, która jest w Chrystusie, który nas odkupił, żyje na wieki i wstawia się za nami.
- D. Wieczna Boża miłość w niezmiennym Chrystusie w pełni i na wieki zapewnia nam bezpieczeństwo.
- E. Z powodu niezmiennej miłości Boga do nas ani ucisk, ani prześladowanie nie poskromią nas ani nie pokonają; w tym wszystkim więcej niż zwyciężamy i zdobywamy przez Tego, który nas umiłował – w. 37.

X. List do Rzymian objawia Boga, który nas wybrał:

- A. To Bóg nas wybrał, a nie myśmy Go wybrali – J 15,16a; Rz 9,11; 11,5.
- B. Jego wybór to nasz los; wybór ten jest z Niego, z Tego, który nas powołuje, i z Jego miłosierdzia oraz opatrności, i czyni nas naczyniami miłosierdzia, które mają Go zawierać ku czci i chwale – 9,11.15-16.21.23.

- C. Jego wybór dokonał się dzięki sprawiedliwości z wiary i przez Chrystusa, który zrealizował Boży zamysł – w. 30; 10,4.
- D. Jego wybór dokonał się z łaski, a nie na podstawie naszych dzieł, a zatem jest nieodwołalny; Bóg wybierając nas, przeznaczył nas do tego, byśmy mieli w Nim udział, dział – 11,5-6.29.

XII. List do Rzymian objawia Boga w życiu Ciała:

- A. W końcu Bóg zostaje otoczony chwałą w Ciele Chrystusa; my, Jego liczni synowie, jesteśmy licznymi członkami Ciała Chrystusa, który jest pierworodnym Synem Bożym.
- B. Przez wzgląd na to Ciało musimy oddać Bogu swoje ciało w zbiorowej ofierze na służbę Jemu; nasza dusza musi się przeobrazić dzięki odnowieniu umysłu, abyśmy zostali razem zbudowani, koordynując się ze sobą, przez co Ciało będzie funkcjonować; nasz duch zaś musi płonąć, dzięki czemu będziemy służyli Mu w gorliwości – 12,1-6.11.
- C. Przez wzgląd na to Ciało musimy prowadzić na co dzień prawidłowe życie; takie życie Ciała to Boże królestwo dzisiaj na ziemi – w. 9-21; 14,17.
- D. W celu zachowania jedności tego Ciała przyjmujemy wszystkich wierzących w Chrystusie, których przyjął Bóg i Chrystus; obierajmy zatem postawę ogólności w sprawach doktrynalnych, abyśmy budowali się ze sobą nawzajem, a tym samym zadowolili Boga i otoczyli Go chwałą – w. 1-6, 19, 18; 15,7.

XIII. List do Rzymian objawia Boga w życiu kościoła:

- A. Ciało Chrystusa jest duchowe i powszechne; w praktyce musi się wyrażać w różnych miejscowościach w postaci kościołów.
- B. Bóg wyraża się w Chrystusie, Chrystus w swoim Ciele, a Ciało Chrystusa – w kościołach.
- C. O kościołach miejscowych, praktycznym wyrazie Ciała, mówi się jako o kościele w Kenchrach, kościołach pogan, kościele w domu Pryski i Akwili, kościołach Chrystusa i całym kościele – 16,1.3-5.16.23.
- D. Pomiędzy tymi kościołami istniała łączność w miłości i społeczność troski wśród świętych, dzięki czemu dzielili oni pełnię błogosławieństwa Chrystusowego i miażdżyli Szatana pod swoimi stopami; w wyniku tego udzielana była wszystkim świętym łaska Chrystusa – 15,25-29; 16,20.
- E. W Liście do Rzymian 15–16 Bóg nazwany jest Bogiem wytrwałości i zachęty, Bogiem nadziei, Bogiem pokoju, wiecznym Bogiem i jedynie mądrym Bogiem; aspekty te ukazują Jego bogactwo, a ewangelia w tym Liście to ewangelia bogatego Boga, z którego, przez którego i dla którego wszystko istnieje ku Jego chwale – 15,5.13; 16,20.26-27; 11,36.
- F. Teraz takiemu Bogu, „który jedynie jest mądry, przez Jezusa Chrystusa, niech będzie chwała na wieki wieków! Amen” – 16,27.

Przebłagalnia

Wersety biblijne: Rz 3,24-25; Hbr 2,17; 9,5; 1 J 2,2; 4,10.

- I. W następstwie całego procesu ukrzyżowania, zmartwychwstania i wniebowstąpienia, Bóg wystawił Chrystusa jako przebłagalnię – Rz 3,24-25; Dz 2,24.32-36; Hbr 9,5:**
- A. W Starym Testamencie przebłagalnia, wieko Arki, która stanowiła typ, była ukryta w świętym świętych – Wj 25,17-22.
  - B. W Nowym Testamencie Chrystus, rzeczywistość przebłagalni, zostaje jawnie wystawiony przed wszystkimi ludźmi – Rz 3,24-25.
- II. Przebłaganie polega na pogodzeniu dwóch stron i uczynieniu ich jedno – Hbr 2,17:**
- A. Przebłaganie polega na uśmierzaniu sytuacji, jaka panuje między nami a Bogiem i pojednaniu nas z Nim dzięki zaspokojeniu Jego sprawiedliwych żądań – Rz 3,25; 1 J 2,2.
  - B. Polega ono na rozwiązaniu problemu, jaki istnieje między nami a Bogiem – problemu naszych grzechów, które trzymały nas z dala od Bożej obecności i powstrzymywały Go przed przyjściem do nas – 4,10.
- III. My, grzesznicy, potrzebowaliśmy przebłagania, by uśmierzyc naszą sytuację wobec Boga i zaspokoić Jego żądania – Rz 3,23; Łk 18,13-14:**
- A. Przebłaganie obejmuje dwie strony, z których jedna wyrządziła krzywdę drugiej, stała się jej dłużnikiem i musi przystąpić do działania, by zaspokoić jej żądania.
  - B. Celnik w Ewangelii Łukasza 18,9-14 stanowi ilustrację potrzeby przebłagania:
    - 1. „Celnik stał z daleka i nie śmiał nawet oczu wznieść ku niebu, lecz bił się w piersi i mówił: Boże, daj się przebłagać mi, grzesznikowi” (w. 13); nasuwa to myśl o potrzebie Odkupiciela, a także przebłagania.
    - 2. Celnik, uświadamiając sobie, w jaki sposób jego grzeszność obraziła Boga, prosił Go, by dał się przebłagać, ułagodzić względem niego dzięki ofierze przebłagania za grzechy, aby był dla niego miłosierny i łaskawy – w. 13-14.
- IV. To Chrystus dokonuje za nas przebłagania przed Bogiem, jest ofiarą przebłagania, a także przebłagalnią, na której może się On spotkać ze swym odkupionym ludem – Hbr 2,17; 9,5; 1 J 2,2; 4,10; Wj 25,17; Rz 3,25:**
- A. Słowo *hilaskomai* znaczy „przebłagać”, czyli „ułagodzić”, pojednać dwie strony dzięki zaspokojeniu żądania, jakie jedna nakłada na drugą – Hbr 2,17:
    - 1. Chrystus na krzyżu przebłagał za nas i przyprowadził z powrotem do Boga.
    - 2. Pan Jezus dokonał przebłagania za nasze grzechy, zaspokajając w ten sposób żądanie Bożej sprawiedliwości i łagodząc relacje między Bogiem a nami, dzięki czemu może On być wobec nas pokojowo nastawiony i łaskawy.
  - B. Słowo *hilasmos* znaczy „to, co przebługuje”, czyli ofiara przebłagania – 1 J 2,2; 4,10:
    - 1. Chrystus jest przebłaganem za nasze grzechy, ofiarą za nasze przebłaganie przed Bogiem.
    - 2. Chrystus złożył samego siebie Bogu jako ofiarę za nasze grzechy, nie tylko dla naszego odkupienia, lecz także po to, by zaspokoić Boże żądania – Hbr 9,28.
  - C. Słowo *hilasterion* oznacza miejsce, w którym dokonuje się przebłaganie – Rz 3,25; Hbr 9,5:
    - 1. Wieko przebłaganie symbolizuje Chrystusa, miejsce, w którym Bóg rozmawia ze swoim ludem w łasce.
    - 2. Wieko przebłaganie odpowiada tronowi łaski, gdzie możemy otrzymać miłosierdzie i znaleźć łaskę – 4,16.
  - D. Wieka przebłaganie potrzebuje zarówno Bóg, jak i my, żebyśmy mogli doświadczać Arki Świadcstwa i z niej korzystać – Wj 25,22.
- V. Wieko przebłaganie, przebłagalnia, symbolizuje to, że Chrystus jest świeceniem boskiej chwały i że Bóg spotyka się z nami i rozmawia w tej chwale – Hbr 9,5; 1,3; Wj 25,17-22:**
- A. Cherubiny na wieku przebłaganie wiążą się z Bożą chwałą i symbolizują Jego chwałę – Hbr 9,5:
    - 1. Cherubiny wskazują na to, że Chrystus wyraża Bożą chwałę, że Boża chwała świeci z Jego wnętrza – 1,3; Wj 25,18-20.
    - 2. To, że Bóg spotyka się ze swoim ludem i przemawia do niego spomiędzy cherubinów, oznacza, że spotyka się z nami i mówi do nas pośród swojej chwały; chwała ta to świecenie Chrystusa – Lb 7,89; 2 Kor 4,4.6.

- B. Jak ukazuje w formie typu wieko przebłagania, pokrywa Arki, Chrystus świeci i dokonuje odkupienia, jest miejscem, w którym sprawiedliwy, święty i chwalebny Bóg może spotkać się z upadłymi grzesznikami – Rz 3,25:
1. Arka wraz z wiekiem przebłagania przedstawia Chrystusa, który mieszka w naszym duchu – w. 25; 8,10; Kol 1,27; 1 Kor 6,17.
  2. Cherubiny na wieku przebłagania symbolizują świecenie Chrystusa w Jego boskości, natomiast krew, którą pokropiono wieko przebłagania, symbolizuje Jego człowieczeństwo służące realizacji odkupienia; Chrystus-Bóg świeci w swej boskości, zaś Chrystus-człowiek dokonał odkupienia w swoim człowieczeństwie, które symbolizuje krew – Hbr 1,3; Kpł 16,14-15.
  3. Z powodu boskości i człowieczeństwa Chrystusa my i Bóg możemy spotkać się ze sobą w Chrystusie, który świeci i który dokonał odkupienia – Wj 25,22.
- C. Dzięki odkupieńczej krwi możemy teraz mieć społeczność ze sprawiedliwym Bogiem w chwale Chrystusa – Kpł 16,14-15; Hbr 10,19; Obj 22,14:
1. Chrystusa, który jest przebłagalnią, można doświadczać poprzez wiarę w Jego krew – Rz 3,25.
  2. Krew ofiar w głównej mierze jest skuteczna nie na ołtarzu na dziedzińcu zewnętrznym, lecz na Arce w świętym świętych – Kpł 16,14-15.
  3. Jako że wieko przebłagania pokropiono krwią i z uwagi na to, że Bóg stoi na krwi, może On z nami się spotykać pośród swej jaśniejszej chwały – Wj 25,22.
  4. Gdy Bóg do nas przychodzi i przemawia w chwale Chrystusa, nie widzi wymogów swego sprawiedliwego prawa i nie widzi naszych grzechów; widzi za to odkupiającą krew na wieku przebłagania.
  5. Zawsze gdy spotykamy się z Bogiem w chwale, głęboko w swoim duchu czujemy, że obmywa nas krew; oto jak doświadczamy przebłagalni – 1 J 1,7; Obj 1,5; 7,13-14.
- D. Chrystus jako wieko przebłagania jest miejscem, w którym wlewa się w nas Bóg, słyszymy Jego głos, poznajemy pragnienie Jego serca i otrzymujemy wizję, objawienie i wskazówki dotyczące życia, jakie prowadzimy na co dzień – Lb 7,89; 2 Kor 3,18.

Boskie przeniesienie i wszczęzione życie

Wersety biblijne: Rz 5,12.17.19; 6,4-5.14; 11,17.24.

I. Okazaliśmy posłuszeństwo ewangelii Boga o Jego Synu i uwierzyliśmy w Niego, aby uzyskać posłuszeństwo wiary, przez co doświadczyliśmy boskiego przeniesienia – Rz 10,16; 1,5; 5,12.17.19:

- A. My, wierzący w Chrystusa, zostaliśmy przeniesieni z Adama w Chrystusa – 1 Kor 15,22; Rz 5,12.17.19:
1. W Bożych oczach we wszechświecie jest tylko dwóch ludzi – Adam i Chrystus – 1 Kor 15,22; Rz 5,14:
    - a. W Adamie odziedziczyliśmy grzech, zostaliśmy ustanowieni grzesznikami, podlegaliśmy śmierci i Bożemu potępieniu – w. 12, 14, 19; 1,18.
    - b. W wyniku znalezienia się w Chrystusie mamy łaskę wraz ze sprawiedliwością, zostaliśmy usprawiedliwieni i mamy życie wieczne – w. 17; 3,24.26; 5,17.
  2. Zostaliśmy przeniesieni z Adama w Chrystusa dzięki temu, że uwierzyliśmy w Chrystusa i zostaliśmy w Niego ochrzczeni – J 3,15; Rz 6,4:
    - a. Gdy uwierzyliśmy w Chrystusa, weszliśmy w Niego, a przez chrzest zostaliśmy ochrzczeni w Niego.
    - b. Bóg umieścił nas w Chrystusie, powinniśmy więc z odwagą świadczyć, że zostaliśmy przeniesieni z Adama w Chrystusa – 1 Kor 1,30; 2 Kor 5,17.
- B. My, wierzący w Chrystusa, zostaliśmy przeniesieni ze śmierci w życie – J 5,24; 1 J 3,14:
1. Źródłem śmierci jest drzewo poznania, a źródłem życia – drzewo życia (Rdz 2,9.17); tak więc wyjść ze śmierci i wejść do życia to zmienić źródło życia.
  2. Dzięki nawróceniu i uwierzeniu w Pana Jezusa przyjęliśmy do swego wnętrza boskie życie i zostaliśmy przeniesieni ze śmierci w życie – J 3,15; 5,24.
  3. Wiara w Pana Jezusa to dla nas sposób na wyjście ze śmierci i wejście do życia; miłość do braci dowodzi, że wyszliśmy ze śmierci i weszliśmy do życia – 1 J 3,14.
- C. My, wierzący w Chrystusa, zostaliśmy przeniesieni z ciemności do światłości – Dz 26,18:
1. Ciemność to wyraz i sfera Szatana, który przebywa w śmierci; światło to wyraz i sfera Boga, który znajduje się w życiu – 1 P 2,9.
  2. Bóg przeniósł nas z szatańskiej sfery śmierci ciemności do swojej sfery życia światłości – 1 J 1,5-7.
  3. Niegdyś byliśmy w ciemności, poddani władzy Szatana, lecz zostaliśmy przeniesieni z ciemności i władzy Szatana do światłości i w Boga – Dz 26,18.
- D. My, wierzący w Chrystusa, zostaliśmy uwolnieni spod władzy ciemności i przeniesieni do królestwa Syna Ojcowskiej miłości – Kol 1,13:
1. Uwolnić się spod władzy ciemności to uwolnić się od diabła, który dzierży moc śmierci; to śmierć Chrystusa i Jego życie w zmartwychwstaniu uwolniły nas od diabła, Szatana – Hbr 2,14; J 17,15; Kol 2,15; J 5,24.
  2. Zostać przeniesionym do królestwa Syna Ojcowskiej miłości to zostać przeniesionym w Syna, który jest dla nas życiem i który panuje nad nami w życiu zmartwychwstania wraz z miłością i w światłości – Kol 1,12-13.
- E. My, wierzący w Chrystusa, zostaliśmy przeniesieni z prawa w łaskę – Rz 6,14:
1. Łaska to Trójjedyny Bóg, który w wyniku wcielenia, ludzkiego życia, ukrzyżowania, zmartwychwstania i wniebowstąpienia został przetworzony oraz zwieńczony i stał się dla nas wszystkim; możemy teraz z Niego czerpać – 2 Kor 8,9; 1 P 5,10; Hbr 2,9.
  2. Zostaliśmy przeniesieni w łaskę, czyli w Trójjedynego Boga, którego doświadczamy i którym się radujemy – Boga w Chrystusie, który jest Duchem wraz z tym wszystkim, czym On sam jest dla nas, abyśmy z Niego czerpali – J 1,14.16-17; 2 Kor 13,13.
- F. W praktyce przeniesienie, którego doświadczamy, to przeniesienie, które odbywa się dzięki ukrzyżowaniu wraz z Chrystusem, z upadłego ciała (ciało to w praktyce Adam, którego doświadczamy) w Ducha (Duch to w praktyce Chrystus, którego doświadczamy) dzięki więzi, jaką mamy z Duchem – Rz 7,1-6; 8,16.

II. My, wierzący w Chrystusa, doświadczyliśmy boskiego przeniesienia i powinniśmy teraz prowadzić wszczęzione życie – życie, które jest związkem boskiego życia z ludzkim życiem oraz zespoleniem boskiego Ducha z odrodzonym ludzkim duchem – 6,5; 11,17.24; 1 Kor 6,17:

- A. Biblia objawia, że Bóg pragnie mieć taką więź się z człowiekiem, w której jest z nim jedno – w. 17:
1. Bóg pragnie, aby boskie i ludzkie życie połączyły się ze sobą i stały jednym życiem – J 15,1.4-5.
  2. Jedność taka to związek w życiu – życiu wszczepionym – Rz 11,17.24.
- B. Chrystus musiał przejść proces wcielenia, ukrzyżowania i zmartwychwstania, abyśmy zostali w Niego wszczepieni – J 1,14; 3,14; 12,24; 20,22:
1. Chrystus stał się ciałem, a przez to nasieniem Dawida, Odroślą Dawida, dzięki czemu możemy zostać wszczepieni razem z Nim – 1,14; Mt 1,1; Za 3,8; Jr 23,5; 33,15.
  2. Chrystus został „rozcięty” na krzyżu, abyśmy mogli zostać w Niego wszczepieni; zmartwychwstał i stał się życiodajnym Duchem, aby wejść w nas i uczynić nas z sobą jednym duchem – 1 Kor 15,45b; 2 Kor 3,17a; Rz 8,10; 1 Kor 6,17.
- C. Wszczepienie prowadzi do powstania organicznego związku – Rz 6,5; Ga 2,16:
1. Nie polega to na wymianie gorszego życia na lepsze; to połączenie dwóch rodzajów życia w jedno, tak iż dzielą one jedno zespolone życie i życie na co dzień – w. 20; 1 Kor 6,17:
    - a. Do zespolenia takiego dochodzi, gdy dwa podobne, lecz jednak różne rodzaje życia przechodzą przez śmierć (rozcięcie) i zmartwychwstanie (wzrost).
    - b. Przedstawia to więź, jaką mamy z Chrystusem – Rz 12,4-5.
  2. „Wiara w Jezusa Chrystusa” (Ga 2,16) odnosi się do organicznego związku z Nim dzięki uwierzeniu; w tym związku jesteśmy jedno z Chrystusem.
- D. Wyrażenie „rośniemy z Nim” (Rz 6,5) wskazuje na organiczny związek, w którym następuje wzrost – jedna strona czerpie z życia i cech drugiej strony; w organicznym związku z Chrystusem to, co przeszedł Chrystus, staje się naszą historią – w. 6; Ga 2,20; Ef 2,5-6.
- E. Wszczepienie prowadzi do pozbycia się wszystkich negatywnych pierwiastków, wskrzeszenia zdolności stworzonych przez Boga, wyniesienia ich i ubogacenia oraz przesycenia naszej istoty i przeobrażenia nas, jak również upodobnienia nas do obrazu Chrystusa – J 11,25; Ef 4,23; Rz 12,2; 8,29.
- F. Skoro zostaliśmy wszczepieni w Chrystusa, powinniśmy przestać żyć przez samych siebie i pozwalać, by żył w nas Chrystus – J 15,1.4-5; Ga 2,20.
- G. Dzięki wszczepieniu jesteśmy połączeni z Chrystusem, zespoleni oraz zjednoczeni z Nim i stajemy się Ciałem Chrystusa – Rz 12,4-5.

Poselstwo piąte

Zbawienie w życiu i królowanie w życiu ze względu na życie Ciała

Wersety biblijne: Rz 5,10.17.21.

- I. Dzięki temu, że Bóg się nam udziela i dzięki temu, że znajduje się z nami w boskim związku, możemy doświadczać i korzystać z tego, że jesteśmy zbawiani w życiu Chrystusa w pełnym Bożym zbawieniu, jak przekazuje nam List do Rzymian w następujących aspektach – 5,10:**
- A. Przez obfitość łaski (samego Boga) i dar sprawiedliwości (samego Chrystusa), które otrzymaliśmy, możemy w boskim życiu Chrystusa panować nad grzechem, śmiercią, starym człowiekiem, upadłym ciałem, Szatanem, światem oraz wszystkimi osobami, sprawami i rzeczami, które nie poddają się panowaniu Boga – w. 17.
  - B. Boska natura Boga uświęca nasze światowe usposobienie; Bóg uświęca nas w aspekcie usposobienia za pomocą swego boskiego życia i przez to, że nas w to życie wprowadza, dzięki czemu bardziej możemy z tego życia korzystać – 6,19.22; 15,16.
  - C. Zamieszkujące w nas prawo Ducha życia, które jest spontanicznym i automatycznym działaniem Trójjedynego Boga jako życia w nas, uwalnia nas spod prawa grzechu i śmierci, z niewoli i jarzma grzechu; działanie tego prawa wypływa z boskiego życia Boga i sprawia, że również w nas poszerza się Boże życie – 8,2.11.
  - D. Boskie udzielanie Boskiej Trójcy do naszego ducha, duszy i ciała sprawia, że te trzy części zostają przesycone przetworzonym boskim życiem; w rezultacie zostajemy całkowicie zjednoczeni z przetworzonym Trójjedynym Bogiem i zespoleni z Nim w jedno – w. 5-11.
  - E. Odnowienie umysłu przez Ducha prowadzi do przeobrażenia duszy, co chroni nas od upodabniania się do współczesnego stylu świata i przejawia się wymienionymi w rozdziałach 12–16 wszelakimi cnotami oraz zdolnością zwyciężania w codziennym życiu, a także życiem na najwyższym poziomie oraz życiem kościoła, życiem, które wszystko zwycięża – 12,2.
  - F. Dzięki odnowieniu umysłu oraz przeobrażeniu duszy stajemy się członkami jedni drugich wraz ze wszystkimi wierzącymi w Ciele Chrystusa i zostajemy zbudowani razem jako Ciało Chrystusa, dzięki czemu sprawujemy służbę Ciała; oto krystalizacja naszego doświadczenia zbawienia w życiu – w. 1, 3-8.
  - G. W oparciu o objawienie i nauczanie w rozdziałach 14–16 prowadzimy życie kościoła w różnych miejscowościach, które przejawia Ciało Chrystusa, powszechne Ciało Chrystusa mające swój wyraz w różnych miejscowościach.
  - H. Stając się w naszych miejscowościach zbudowanym kościołem, którego nie przemogą bramy Hadesu, stwarzamy Bogu możliwość zmiżdżenia Szatana pod naszymi stopami, abyśmy mogli radować się Chrystusem, który jest obfitą łaską oraz Bogiem pokoju, który jest naszym nadzwyczajnym pokojem – 16,20.
  - I. Doświadczając różnorodnych aspektów zbawienia w boskim życiu, jak wspomniano wyżej, upodabniamy się do obrazu pierworodnego Syna Bożego za sprawą „wszystkiego”, co w Bożej opatrności zostało dla nas przygotowane; w rezultacie mamy Jego boskie przymioty oraz ludzkie cnoty i wyrażamy chwałę i piękno Jego – Boga-człowieka – 8,28-29.
  - J. W miarę jak doświadczamy zbawienia w Jego boskim życiu, wspaniałość boskiego życia stopniowo przesyca nas, czyniąc to dopóty, dopóki nie przesyca naszego ciała, prowadząc do jego odkupienia, aby nasz duch, dusza i ciało mogły wejść do chwały Boga; otoczenie chwałą stanowi szczyt, który osiągamy dzięki zbawieniu w boskim życiu, a także kulminację pełnego Bożego zbawienia – w. 23, 30, 17.
- II. List do Rzymian pokazuje, iż wierzący powinni z łaską królować w życiu ponad wszystkim dla kościoła – 5,10, 17, 21:**
- A. Pełne Boże zbawienie służy temu, byśmy królowali w życiu dzięki obfitości łaski i daru sprawiedliwości:
    - 1. Dar sprawiedliwości służy Bożemu prawnemu odkupieniu; mamy łaskę po to, byśmy doświadczali Bożego organicznego zbawienia.
    - 2. Królowanie w życiu jest pełnym doświadczeniem organicznego zbawienia Bożego.
  - B. Zostaliśmy odrodzeni dzięki boskiemu, duchowemu, niebiańskiemu, królewskiemu i wspaniałemu życiu – Mk 4,26; 1 J 3,9.

- C. Królowanie w życiu w 5 rozdziale Listu do Rzymian to klucz do wszystkiego, co zawiera się w rozdziałach 6–16 tej księgi:
1. Musimy zobaczyć zawartość rozdziałów 6–16 w tym świetle.
  2. Jeśli panujemy w życiu, to dotyczy nas wszystko, co przedstawiają te rozdziały.
- D. W doświadczeniu królowanie w życiu oznacza pozostawanie pod panowaniem boskiego życia:
1. Chrystus jest wzorem królowania w życiu przez to, że przebywa pod panowaniem boskiego życia Ojca – Mt 8,9.
  2. Paweł jest przykładem człowieka, który w swym życiu i posłudze pozostawał pod panowaniem boskiego życia po to, aby żyć dla Pana ze względu na Ciało – 2 Kor 2,12-14; 5,14; Rz 14,7-9.
  3. Wszyscy wierzący, którzy otrzymali obfitość łaski i dar sprawiedliwości, powinni poddać się ograniczeniom wpływającym z boskiego życia.
- E. To, że królujemy w życiu, podlegając panowaniu boskiego życia, prowadzi do rzeczywistego i praktycznego życia Ciała wyrażonego w życiu kościoła.
- F. Każdy aspekt życia życiem Ciała, przedstawiony w rozdziałach 12–13 Listu do Rzymian, wymaga od nas tego, byśmy trwali pod panowaniem boskiego życia, aby żyć dla Pana:
1. Dajmy się pochwycić Bożemu miłosierdziu – 12,1a.
  2. Składajmy swoje ciało jako żywą ofiarę – w. 1b.
  3. Nie upodabniajmy się do tego wieku, ale przeobrażajmy się poprzez odnowienie umysłu – w. 2.
  4. Nie miejmy o sobie wyższego mniemania, niż należy, lecz sądźmy o sobie trzeźwo – według miary, jaką Bóg każdemu w wierze wyznaczył – w. 3.
  5. Wiedzmy, że w Ciele Chrystusa mamy wiele członków i nie wszystkie członki spełniają tę samą czynność – w. 4-5.
- G. Królując w życiu, musimy prowadzić życie najwyższych cnót ze względu na życie Ciała:
1. Miłość niech będzie bez obłudy, i w miłości darzmy się nawzajem życzliwością – w. 9a, 10a.
  2. Nie opuszczajmy się w gorliwości, lecz płomienni duchem, służmy Panu – w. 11.
  3. Bądźmy cierpliwi w ucisku – w. 12b.
  4. Weselmy się z tymi, którzy się weselą i płaczmy z tymi, którzy płaczą – w. 15.
  5. Jeżeli to możliwe, o ile to od nas zależy, żyjmy w zgodzie ze wszystkimi – w. 18.
- H. Królowanie w życiu to królowanie „wiodące do życia wiecznego” – 5,21:
1. Wyrażenie „wiodące do życia wiecznego” ma szczególny charakter.
  2. Ewangelia Jana 4,14b mówi: „Woda, którą Ja mu dam, stanie się w nim źródłem wody wytryskającej ku życiu wiecznemu”:
    - a. „Ku” („do” w Rz 5,21) mówi o celu i znaczy również „stać się” lub „być”.
    - b. Wieczne życie stanie się ostatecznie Nową Jeruzalem.
    - c. „Ku wiecznemu życiu” znaczy „ku Nowej Jeruzalem”.
  3. Nowa Jeruzalem jest sumą boskiego życia, sumą życia Boga.
  4. Królowanie w życiu prowadzi w rezultacie do tego, że stajemy się Nową Jeruzalem, powszechnym zjednoczeniem związku i zespolenia boskości z człowieczeństwem.

**Prawo Ducha życia, służące życiu Ciała,
kluczem do zostania zwycięzcą**

Wersety biblijne: Rz 7,15–8,2.4.6.

I. Prawo Ducha życia w Liście do Rzymian 8, rozdziale adresowanym do poszukujących Pana, zdeteminowanych wierzących, jest kluczem do zostania zwycięzcą – 7,24–8,2.28-29:

- A. Rozdział 7 Listu do Rzymian przedstawia doświadczenie przebywania „w ciele”, zaś rozdział 8 ukazuje doświadczenie przebywania „w duchu” (boskim Duchu, który mieszka w naszym ludzkim duchu, przy czym te duchy są ze sobą zespolone i są jednym duchem) – w. 4, 9-10, 16; 1 Kor 6,17; 2 Tm 4,22.
- B. Radowanie się prawem Ducha życia w Liście do Rzymian 8 wnosi nas w rzeczywistość Ciała Chrystusa w rozdziale 12; gdy żyjemy w Ciele i dla Ciała, prawo to działa w nas – 8,2.28-29; 12,1-2.11; Flp 1,19.
- C. Prawo Ducha życia, które w nas działa, jest w całości kluczem do naszego życia na co dzień i służby w Ciele Chrystusa:
  - 1. Prawo Ducha życia czyni nas Bogiem w życiu, naturze i wyrazie, lecz nie w Bóstwie, kształtuje nas na obraz pierworodnego Syna Bożego, dzięki czemu stajemy się Jego zbiorowym wyrazem – Rz 8,2.29.
  - 2. Prawo Ducha życia tworzy z nas członki Ciała Chrystusa i wyposaża w przeróżne funkcje – Ef 4,11-12.16.

II. Aby doświadczyć zamieszkującego w nas Chrystusa, prawo Ducha życia, musimy zobaczyć trzy rodzaje życia i cztery prawa w Liście do Rzymian 7–8:

- A. Stworzone, ludzkie życie wraz z prawem dobra znajduje się w duszy; prawo to wywodzi się z naturalnego życia, inaczej – z człowieka – 7,21-23; Rdz 1,31; Koh 7,29.
- B. Złe, szatańskie życie wraz z prawem grzechu i śmierci znajduje się w upadłym ciele; prawo to wywodzi się od Szatana, który jako grzech mieszka w upadłym ciele wierzących – Rz 6,6; 7,15-20.23-24; 1 J 3,10; J 8,44; Mt 13,38; 23,33; 3,7; Rz 3,13.
- C. Niestworzone boskie życie wraz z prawem Ducha życia znajduje się w ludzkim duchu; prawo to wywodzi się od Boga, który jako Duch mieszka w ludzkim duchu – 8,2.9-10.16; J 1,4; 10,10b; 14,6a; 1 Kor 15,45b:
  - 1. Każdemu życiu przypisane jest prawo i każde z nich jest również prawem; Boże życie to najwznioślejsze życie, a prawo tego życia to najwznioślejsze prawo – zob. J 1,4-5; 12,24; 14,6a; 10,10b; 1 Kor 15,45b.
  - 2. Trójjedyny Bóg został przetworzony w wyniku wcielenia, ukrzyżowania, zmartwychwstania i wniebowstąpienia i stał się prawem Ducha życia, zainstalowanym w naszym duchu; prawo to jest prawem „naukowym”, automatycznie działającą, ustaloną zasadą – Rz 8,2-3.11.34.16.
  - 3. Prawo Ducha życia to samorzutna moc boskiego życia; to naturalna cecha i wrodzona, automatyczna funkcja boskiego życia – 12,2; Flp 2,13; Ez 36,26-27; Iz 40,28-31; Hbr 12,2a; Flp 4,13; Kol 1,28-29; zob. Prz 30,18-19.
- D. Trzy powyższe strony wraz z trzema prawami obecne są teraz w wierzących prawie tak, jak było to w ogrodzie Eden (Bóg, człowiek i Szatan – Rdz 3).
- E. Prócz trzech praw wewnątrz wierzącego istnieje jeszcze prawo Boże, które znajduje się na zewnątrz – Rz 7,22.25.

III. Prawo Ducha życia działa automatycznie, samorzutnie i bez wysiłku, gdy pozostajemy w kontakcie z Panem:

- A. Musimy zaprzestać szamotaniny i zmagania – Ga 2,20a; zob. Rz 7,15-20:
  - 1. Jeśli nie zobaczyliśmy, że grzech jest prawem i że własną wolą nigdy nie przezwyciężymy tego prawa, ugrzęźliśmy w Liście do Rzymian 7; nigdy nie dojdziemy do rozdziału 8.
  - 2. Paweł wciąż na nowo wyrażał pragnienie, lecz doznawał ciągle tych samych porażek; człowiek w najlepszym wypadku może jedynie podejmować postanowienia – 7,18.
  - 3. Grzech, który w nas drzemie, jest tylko grzechem, gdy jednak podnosi się w nas na skutek tego, że pragniemy czynić dobro, staje się „złem” – w. 21.
  - 4. Zamiast okazywać chęć, kierujmy umysł na ducha i postępujmy według niego – 8,6.4; Flp 2,13.

- B. Współpracujmy z zamieszkującym, zainstalowanym, automatycznym i działającym wewnątrz nas Bogiem za pośrednictwem modlitwy, mając ducha zależności; wzywajmy Pana, aby podtrzymać z Nim społeczność – Rz 10,12-13; 1 Tes 5,17; Ef 6,17-18.
- C. Dbajmy o odczucie życia w duchu, aby trwać w społeczności życia, przepływie boskiego życia, dzięki czemu będzie w nas działało prawo Ducha życia – Rz 8,6.16; 1 J 1,2-3.6-7:
1. Odczucie życia, w wymiarze negatywnym, to odczucie śmierci – poczucie słabości, pustki, niezadowolenia, niepokoju, przygnębienia, posuchy, ciemności, bólu itp.
  2. Odczucie życia, w wymiarze pozytywnym, to odczucie życia i pokoju – siły, zaspokojenia, pokoju, odpocznienia, ulgi, życia, nawodnienia, jasności, pociechy itp.
  3. Odczucie życia związane jest ze świadomością w sumieniu, odpowiadającą życiu Bożemu – Ef 4,18-19.
- D. Zważajmy na swojego ducha i strzeżmy serca; duch to organ służący do kontaktu z życiem Bożym, zaś serce jest kluczem, przełącznikiem, punktem strategicznym, który pozwala życiu Bożemu udzielać się nam i swobodnie w nas działać – Ps 78,8; Ml 2,15-16; Prz 4,23; Ez 36,26; Ef 3,17; zob. Ez 14,3.
- E. Postępujmy według ducha – żyjmy w duchu – Rz 8,4.16; zob. 1 Kor 2,14:
1. Sekret doświadczenia Chrystusa polega na przebywaniu w Nim, Tym, który nas wzmacnia we wszystkim, co robimy, a sekret przebywania w Nim polega na przebywaniu w duchu – Flp 4,12-13.23.
  2. Aby żyć w duchu, przeznaczajmy czas na wpatrywanie się w Pana, módlmy się i miejmy społeczność z Jezusem, a obmyjmy się w Jego obliczu, przepojmy Jego pięknem i będziemy promieniować Jego wybornością – 2 Kor 3,16.18; zob. Mt 14,23.
  3. Aby żyć w duchu, módlmy się nieustannie – 1 Tes 5,17; zob. J 20,22; Lm 3,55-56; Rz 10,12-13.
  4. Aby żyć w duchu, trwajmy w społeczności boskiego życia, a będziemy postępować w boskim świetle – 1 J 1,2-3.6-7.
- F. Myślmy o tym, co z Ducha – kierujmy umysł na ducha – Rz 8,5-6:
1. Zwracajmy uwagę na odczucie swojego ducha, nie zasmucajmy Ducha i nie gaśmy Go – Ml 2,15-16; Ef 4,30; 1 Tes 5,19.
  2. Kierujemy umysł na ducha, kierując go na słowa Boże, które są duchem i życiem – J 6,63; Iz 55,8-11.
  3. Myśleć o tym, co z Ducha, czyli kierować umysł na ducha, to również być jedno z Panem w trosce o kościół i wszystkich świętych w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa – Flp 1,8; zob. 2,21.
- G. Uśmiercajmy przez Ducha praktyki ciała – Rz 8,13; Za 4,6; Ga 5,16:
1. Pozwalajmy Duchowi zamieszkiwać i rozgaszczać się we wnętrzu naszej istoty – Rz 8,9.11.
  2. Pozostawajmy w życiu kościoła, gdzie Bóg pokoju będzie miażdżył Szatana pod naszymi stopami – 12,1-2.11; 16,20.
- H. Duch musi nas, synów Bożych, prowadzić – 8,14:
1. Być prowadzonym przez Ducha to dbać o wewnętrzne namaszczenie, poruszanie i pracę zamieszkującego, złożonego Ducha – 1 J 2,20.27.
  2. Być prowadzonym przez Ducha to dbać o odpocznienie w duchu, czyli dać się prowadzić niczym jeniec w tryumfalnym pochodzie Chrystusa – 2 Kor 2,12-14; 7,5-6.
- I. Wołajmy do Ojca w duchu synostwa – Rz 8,15; Ga 4,6:
1. Gdy wołamy „Abba, Ojcze!” (Rz 8,15), „ten to Duch świadczy wspólnie z duchem naszym, że dziećmi Bożymi jesteśmy” (w. 16).
  2. Zawołanie „Abba, Ojcze!” wyraża słodycz bliskiej więzi, jaką mamy z naszym Bogiem – zob. Mt 18,3.
- J. Wzdychajmy w Duchu, który się wstawia, oczekując pełnego synostwa, czyli odkupienia ciała – Rz 8,23.26-27:
1. W naszym wzdychaniu wzdycha również Duch, wstawiając się za nami.
  2. Duch wstawia się i modli za nas, abyśmy zostali upodobnieni do obrazu Chrystusa, pierworodnego Syna Bożego – w. 28-29.
- K. Kochajmy Boga i dajmy się ograniczyć oraz przekonać miłości Chrystusa, a bardziej niż zwyciężymy we wszystkim – w. 31-39:
1. Ponieważ miłujemy Boga, mamy udział we wszelkich bogactwach, jakie zawarte są w Bogu – 1 Kor 2,9-10.
  2. Miłość Chrystusa niech nas ogranicza, a będziemy kochali Boga i świętych Chrystusem, który będzie naszą miłością – 2 Kor 5,14.

- IV. Przetworzony i zwięźzony Trójjedyny Bóg, samorzutnie i automatycznie działająca moc prawa Ducha życia, dokonuje w nas następujących rzeczy:**
- A. Moc ta skłania nasze serce ku Bogu – Prz 21,1; Ps 119,36.
  - B. Moc ta czyni nas uległymi wobec Boga – Flp 2,13.
  - C. Moc ta sprawia, że wykonujemy dobre dzieła, które Bóg przygotował dla nas, abyśmy prowadzili życie kościoła i nieśli świadectwo Jezusa – Ef 2,10.
  - D. Moc ta sprawia, że trudzimy się dla Pana z całego serca i całej siły – 1 Kor 15,10; Kol 1,28-29.
  - E. Moc ta sprawia, że nasza służba jest żywa i świeża – Rz 6,4; 7,6; 2 Kor 3,6.
- V. Na koniec, radujemy się zamieszkującym w nas Duchem, automatycznie działającym prawem boskiego życia, w Ciele Chrystusa i dla niego; w ten sposób stajemy się tacy sami jak Bóg w życiu, naturze i wyrazie, lecz nie w Bóstwie, przez co osiągnięty zostaje cel odwiecznej Bożej ekonomii – Rz 8,2.28-29; 12,1-2; 11,36; 16,27; Flp 1,19.**

**Zmartwychwstanie Chrystusa i doświadczanie przez
wierzących Chrystusa w życiu zmartwychwstania**

Wersety biblijne: Rz 1,3-4; 4,17.24-25; 6,4-5.8-9; 7,4; 8,9-11.34; 10,9; 14,9.

I. List do Rzymian objawia głębsze znaczenie zmartwychwstania Chrystusa – 4,17; 6,4; 14,9; 1,3-4:

- A. Bóg daje życie umarłym; to wielka Boża moc zmartwychwstania – moc, której doświadczył Abraham, gdy składał w ofierze Izaaka, zgodnie z tym, jak Bóg mu nakazał – 4,17; Hbr 11,17-19.
- B. Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca, czyli dzięki przejawieniu się boskości – Rz 6,4; 1,4; 8,34:
  - 1. Ponieważ Chrystus jest Bogiem, Nowy Testament mówi nam, że On sam powstał z martwych – 14,9; J 10,17-18.
  - 2. Ponieważ Chrystus jest człowiekiem, Nowy Testament mówi, że Bóg wzbudził Go z martwych – Rz 8,11.34; Dz 2,24; 3,15.
- C. Pan Jezus został wzbudzony z martwych dla naszego usprawiedliwienia – Rz 4,25:
  - 1. Zmartwychwstanie Chrystusa stanowi dowód na to, że Jego śmierć za nas zaspokoila Boże wymagania, że z powodu Jego śmierci Bóg nas usprawiedliwił i że w Nim, w zmartwychwstałym Chrystusie, Bóg nas przyjął – 3,24.
  - 2. Zmartwychwstały Chrystus jest w nas i prowadzi dla nas życie, które Bóg usprawiedliwia i zawsze przyjmuje – 8,10; Ga 2,20; 2 Kor 5,9.
- D. Chrystus umarł i ożył ponownie, aby stać się Panem zarówno umarłych, jak i żywych; żyjemy dla Pana i dla Niego umieramy; zatem czy żyjemy, czy umieramy, Pańscy jesteście – Rz 14,8-9.
- E. Chrystus został mianowany Synem Bożym z powstania z martwych, a Jego zmartwychwstanie było narodzinami pierworodnego Syna Bożego – 1,4; 8,29; Dz 13,33:
  - 1. Zanim Chrystus wcielił się, już był Synem Bożym, Synem jednorodzoną – J 1,18; Rz 8,3.
  - 2. Dzięki wcieleniu przyobłócił ludzkie ciało – pierwiastek, który nie miał nic wspólnego z boskością; ta Jego część musiała zostać uświęcona i wywyższona w wyniku przejścia przez śmierć i zmartwychwstanie – J 1,14; Rz 1,3-4.
  - 3. Dzięki zmartwychwstaniu Jego ludzka natura została uświęcona, wywyższona i przeobrażona; dzięki zmartwychwstaniu zatem został On mianowany Synem Bożym wraz ze swoim człowieczeństwem, a teraz, będąc Synem Bożym, ma człowieczeństwo, jak również boskość – Dz 13,33; Hbr 1,5.
  - 4. Dzięki wcieleniu Chrystus wniósł Boga w człowieka; dzięki zmartwychwstaniu wniósł człowieka w Boga, czyli wprowadził człowieczeństwo w boskie synostwo – Dz 7,56; Mt 25,64; Dn 7,13.
  - 5. W taki sposób jednorodzony Syn Boży został uczyniony pierworodnym Synem Bożym, który ma zarówno boskość, jak i człowieczeństwo – Rz 8,29; Hbr 1,5.
  - 6. Bóg tego Chrystusa, pierworodnego Syna, wykorzystuje jako „producenta” i „prototyp”, model, do wytworzenia Jego licznych synów – Rz 8,29-30.
- F. Chrystus w zmartwychwstaniu jest pneumatycznym Chrystusem, życiodajnym Duchem – w. 9-10:
  - 1. Zmartwychwstanie Chrystusa było Jego przemienieniem w życiodajnego Ducha, dzięki czemu może On teraz wejść w wierzących – 1 Kor 15,45b; 2 Kor 3,18; J 14,16-17.
  - 2. Rzeczywistością zmartwychwstania jest Chrystus, życiodajny Duch – 1 Kor 15,3-4.20.45b.
  - 3. Chrystus stał się życiodajnym Duchem, lecz gdy do nas przychodzi, przychodzi też jako Duch, pneumatyczny Chrystus – J 20,21-22.
  - 4. Gdy przyjmujemy dzisiaj Chrystusa, przyjmujemy nie tylko Chrystusa, który dokonał odkupienia, lecz również życiodajnego Chrystusa; radujemy się teraz Chrystusem, który dokonał odkupienia, Barankiem i pneumatycznym Chrystusem, Duchem – 1,29; 20,22; Rz 8,3.9.
  - 5. Jeśli będziemy znali i doświadczali Chrystusa, który jest pneumatycznym Chrystusem, zostanieemy wniesieni w zmartwychwstanie i będziemy żyć w zmartwychwstaniu – J 11,25; Flp 3,10.
  - 6. Pneumatyczny Chrystus to Chrystus zamieszkujący; Chrystus, który jest życiodajnym Duchem, przebywa w zmartwychwstaniu w wierzących – Rz 8,9-10; J 14,16-17; 2 Kor 13,5; Kol 1,27.

II. List do Rzymian odsłania istotne aspekty doświadczania przez wierzących Chrystusa w Jego życiu zmartwychwstania – 4,24; 10,9; 6,4-5.8-9; 7,4; 8,11:

- A. Wierzimy w Boga, który wskrzesił z martwych Jezusa, naszego Pana; wiara policzona nam za sprawiedliwość to nasza wiara w Boga, który sprawiedliwie osądził Chrystusa za nasze grzechy, sprawiedliwie uśmiercił Go w miejsce nas i sprawiedliwie wzbudził Go z martwych – 4,3.9.22.24-25.
- B. Jeśli wyznamy ustami Jezusa jako Pana i uwierzimy w sercu, że Bóg wzbudził Go z martwych, będziemy zbawieni – 10,9:
1. Chrystus w niewidzialny sposób powstał z martwych; potrzeba zatem, byśmy w to uwierzyli.
  2. Wprawdzie śmierć Chrystusa nas odkupiła, lecz tylko Jego życie w zmartwychwstaniu może nas zbawić – 3,24; 5,10.
  3. Zostajemy odkupieni, a także zbawieni jedynie pod warunkiem, że uwierzimy w wielki cud, jakiego Bóg dokonał, wzbudzając Go z martwych – 6,4; 10,9.
- C. Po chrzcie stajemy się nową osobą w zmartwychwstaniu i chodzimy w nowości życia – 6,3-4:
1. Zmartwychwstanie to nie tylko stan, w jakim znajdziemy się w przyszłości; to również proces, który zachodzi obecnie – 8,11.
  2. Chodzić w nowości życia to żyć obecnie w sferze zmartwychwstania i królować w życiu – 6,4; 5,17.
  3. Życie w sferze zmartwychwstania rozprawia się z tym wszystkim, co pochodzi w nas z Adama, aż w pełni się przeobrazimy i upodobnimy do obrazu Chrystusa, pierwotnego Syna Bożego – 12,2; 8,29.
- D. List do Rzymian 6,5 mówi, że będziemy w podobieństwie Chrystusowego zmartwychwstania; nie odnosi się to do przyszłości, obiektywnego zmartwychwstania, lecz do procesu wzrostu, który zachodzi obecnie:
1. Tak jak pierwiastek śmierci Chrystusa znajduje się tylko w Nim, tak też jest z pierwiastkiem Jego zmartwychwstania; On sam jest zmartwychwstaniem – J 11,25.
  2. Doświadczwszy właściwego chrztu, dalej w Chrystusie i wraz z Nim wzrastamy w podobieństwo Jego zmartwychwstania; na tym polega chodzenie w nowości życia – Rz 6,4-5.
- E. Chrystus w zmartwychwstaniu wznosi się ponad skażenie i śmierć; ponieważ jesteśmy jedno z Nim w tym zmartwychwstaniu, również wznosimy się ponad skażenie i śmierć – w. 8-9.
- F. Zostaliśmy połączeni z Nim, który został wzbudzony z martwych, ze zmartwychwstałym Chrystusem, naszym Mężem; świadczy to o tym, że na nowej pozycji, pozycji żony, mamy organiczny związek w osobie, imieniu, życiu i istnieniu z Chrystusem w Jego zmartwychwstaniu – 7,4.
- G. Jeśli Duch Tego, który wzbudził Jezusa z martwych, mieszka w nas, tedy Ten, który wzbudził Chrystusa z martwych, da życie również naszemu śmiertelnemu ciału i całej naszej trójczęściowej istocie; zrealizujemy wówczas Bożą wolę, którą jest posiadanie Ciała Chrystusa – 8,2.6.10-11; 12,1-2.4-5.
- H. Kościół, który jest Ciałem Chrystusa, znajduje się całkowicie w życiu zmartwychwstania Chrystusa – 8,11; 12,4-5; 1 P 1,4; Ef 2,6; Mt 16,18; zob. Rdz 2,21-24:
1. Kościół jest nowym stworzeniem w zmartwychwstaniu Chrystusa – 2 Kor 5,17.
  2. Aby przebywać w rzeczywistości Ciała Chrystusa, musimy całkowicie przebywać w życiu zmartwychwstania Chrystusa – J 11,25; Rz 8,11; 1 Kor 15,45b; 2 Kor 1,9:
    - a. Ciało Chrystusa znajduje się w zmartwychwstaniu, czyli w pneumatycznym Chrystusie, życiodajnym Duchu – Rz 8,9-10; 12,4-5; 1 Kor 15,45b; 2 Kor 3,17.
    - b. Ciało Chrystusa jest owocem życia na co dzień za pośrednictwem życia zmartwychwstania Chrystusa – Rz 6,4-5.8-9; 8,11; 12,4-5.
  3. Aby prowadzić życie Ciała w kościołach miejscowych, żyjemy w organicznym związku ze zmartwychwstałym Chrystusem – w. 4-5; 16,1.3-5.7-13.16.

**Udzielanie się Trójjedynego Boga jako życia
trójczęściowemu człowiekowi zgodnie z Bożą sprawiedliwością,
za pośrednictwem Jego świętości i ku Jego chwale**

Wersetety biblijne: Rz 1,17; 6,19.22; 8,2.6.10-11.18.21; 9,23; 11,36; 12,1-5; 16,27.

- I. Odwieczna Boża ekonomia polega na tym, że Bóg udziela się jako prawo Ducha życia człowiekowi; w wyniku tego udzielania boskie przymioty – sprawiedliwość, świętość i chwała – stają się cnotami człowieka; Bóg uzyskuje dzięki temu zbiorowy wyraz, rzeczywistość Ciała Chrystusa w kościołach miejscowych, którego zwieńczeniem będzie Nowa Jeruzalem, miasto sprawiedliwości, świętości i chwały – Rdz 2,9; J 10,10b; 14,6a; 1 Kor 15,45b; Rz 8,2; 2 P 3,13; Obj 21,2.9-11:**
- A. Bóg pragnie wbudować się w nas, aż stanie się nami, a my Nim, abyśmy stali się całkowicie tacy sami jak On w życiu, naturze i obrazie; oto szczyt Jego ekonomii – J 1,12-13; 2 P 1,4; 2 Kor 3,18.
  - B. Bóg stworzył człowieka na swój obraz jako żywe naczynie, aby przyjął on i zawierał Go jako życie; w ten sposób Bóg powieli samego siebie poprzez swoje życie – Rdz 1,26; 2,7; Rz 9,21.23; 2 Kor 4,7; J 12,24.
- II. Chrystus umarł na krzyżu i zaspokoił wymagania Bożej sprawiedliwości, świętości i chwały oraz zmartwychwstał i stał się udzielającym życia Duchem, rzeczywistością drzewa życia, a przez to sprawiedliwością, świętością i chwałą dla nas – Rdz 3,24; 1 Kor 15,45b; 1,30; zob. Ef 5,25-27:**
- A. Życie Trójjedynego Boga udzielone naszej trójczęściowej istocie czyni nas ludźmi życia, a przez to synami Bożymi i członkami Chrystusa, które tworzą Ciało Chrystusa; Ciało to wyrazi Boga i w ten sposób wypełni Jego pierwotny zamysł – Rdz 2,7.9; Rz 8,14; 12,5:
    - 1. „Ponieważ prawo Ducha życia [gr. *zoe*] uwolniło mnie w Chrystusie Jezusie od prawa grzechu i śmierci” – 8,2.
    - 2. „Ale jeśli Chrystus w was jest, to ciało jest martwe z powodu grzechu, ale duch jest życiem [gr. *zoe*] z powodu sprawiedliwości” – w. 10.
    - 3. „Umysł skierowany na ducha to życie [gr. *zoe*] i pokój – w. 6.
    - 4. „A jeśli Duch tego, który Jezusa wzbudził z martwych, mieszka w was, ten który wzbudził Chrystusa z martwych, udzieli życia [gr. *zoe*] i waszym śmiertelnym ciałom przez Ducha swego, który w was mieszka” – w. 11.
  - B. Trzy podstawowe barwy tęczy wokół Bożego tronu to: niebieski (kolor szafirowego tronu, oznaczający Bożą sprawiedliwość – Ez 1,26; Ps 89,15), czerwony (kolor uświęcającego ognia, oznaczający Bożą świętość – Ez 1,4.13.27; Hbr 12,29) i żółty (kolor jaśniejącego elektrum, oznaczający Bożą chwałę – Ez 1,4.27; Hbr 1,3):
    - 1. Tęcza wokół Bożego tronu przedstawia Boga, który jest Bogiem przymierza, Bogiem wiernym, który dopełni przymierza i udzieli nowości życia swoim wybranym, i uczyni ich Nową Jeruzalem, gdy będzie dokonywał sądu nad ziemią – Rdz 9,13; Obj 4,3; 21,2; Rz 6,4; Ez 1,26-28; 36,26-27.
    - 2. Duchowa rzeczywistość tęczy powinna obecnie przejawiać się w kościele; niech Bóg napęlnia nas swoją sprawiedliwą obecnością przez to, że będziemy w pełni pozwalali Mu wbudowywać się w nas jako uświęcającemu ogniewi; dzięki naszej koordynacji w Ciele, zbiorowym Chrystusie, uzyska On swój promienny wyraz – 1,5-14.26-28.
    - 3. Chrystus, którego przedstawia tęcza sprawiedliwości, świętości i chwały, jest przymierzem danym przez Boga Jego ludowi po to, by go „uchrystusować”, czyli uczynić takim samym jak On w życiu, naturze i wyrazie, lecz nie w Bóstwie – Iz 42,6; Hbr 8,10-12.
  - C. Chrystus jest mądrością dla nas od Boga i przekazuje nam samego siebie jako sprawiedliwość (odradza nas w duchu), uświęcenie (przeobraża w duszy) i odkupienie (przesyca chwałą nasze ciało) – 1 Kor 1,30; Rz 8,10; 12,2; 8,23; Flp 3,21.
  - D. Przekaz Chrystusa, różnorodnej mądrości Bożej, do wnętrza naszej istoty czyni z nas arcydzieło Trójjedynego Boga; to mądry pokaz tego czym On jest, poemat, który wyraża niezmierną mądrość i boski zamysł – 1 Kor 1,30; Ef 2,10; 3,9-11.
  - E. W wieczności będziemy Nową Jeruzalem (miastem, którego fundamenty mają wygląd tęczy – Obj 21,19-20), czyli tęczą, która zaświadcza o tym, że Bóg wiernie realizuje swe nowe przymierze, czyniąc nas takimi samymi jak On, który jest sprawiedliwością, świętością i chwałą – w. 10-11.
- III. List do Rzymian objawia, że w każdym kościele musi istnieć podstawa Bożej sprawiedliwości (Boża procedura), zachodzić proces Bożej świętości (Boża natura) i być realizowany cel Bożej chwały (Boży wyraz); wniesie to nas do serca Bożego i dzięki kościołom miejscowym zaistnieje rzeczywistość Ciała Chrystusa – 1,17; 8,10; 6,19.22; 8,18.21; 9,23; 11,36–12,5; 16,27:**

- A. List do Rzymian objawia Boży przybytek, życie Ciała urzeczywistniane w życiu kościoła (rozdz. 12–16), zbudowane przede wszystkim ze sprawiedliwości (3,21–5,11), świętości (w. 12–8,13) i chwały (w. 14–39):
1. Z usprawiedliwieniem w wyniku Chrystusowego odkupienia mamy do czynienia na dziedzińcu zewnętrznym, z uświęceniem w miejscu świętym, a z przesyleniem chwałą – w miejscu najświętszym.
  2. Życie kościoła to Trójjedyny Bóg zespolony ze swoim wybranym ludem, usprawiedliwionym, uświęconym, otoczonym chwałą i zbudowanym razem w przybytek, rzeczywistość Ciała Chrystusa w kościołach miejscowych, znajdującym zwieńczenie w Nowej Jeruzalem, ostatecznym przybytku Boga – Obj 21,3.
  3. Udzielanie się Trójjedynemu Bogu odbywa się zgodnie z Jego sprawiedliwością za pośrednictwem Jego świętości i służy Jego chwale; ostatecznym celem udzielania się Trójjedynemu Bogu jako życia jest chwała, wyraz Boga w kościele i poprzez kościół, Ciało Chrystusa – Rz 5,17; 6,19–23; 8,18.21; 16,27; Ef 3,16–21.
- B. Śmierć Chrystusa służy Bożej sprawiedliwości, Jego zmartwychwstanie Bożej świętości, a Jego wniebowstąpienie – Bożej chwale; gdy Chrystus powróci, dobiegnie końca przesylenie chwałą Jego świętych.
- C. Chrystus zastąpił nas, umierając za nas na krzyżu, aby wypełnić sprawiedliwe Boże wymagania i w ten sposób usprawiedliwić nas oraz udzielić się nam jako życie – J 19,34; Rz 1,17; 3,23–25; 5,18; Obj 22,14:
1. Prawidłowy chrześcijanin to taki, który umarł z Chrystusem i który postępuje na co dzień w świetle tego faktu; jeśli wierzący żyje w sposób naturalny, okaże się niesprawiedliwy, jeśli jednak doświadcza śmierci krzyża, okaże się sprawiedliwy we wszystkim, wobec wszystkich i pod każdym względem – Ga 2,20; 2 Kor 3,9.
  2. Jedynie śmierć Chrystusa i nasza śmierć wraz z Nim wypełnia wymagania Bożej sprawiedliwości i pozwala Bogu udzielać się nam w sprawiedliwy sposób w postaci boskiego życia; pochłonie nas dzięki temu życie i będziemy miastem życia – Rz 8,10.6.11; 2 Kor 5,4.
  3. Życ i służyć jako sługa nowego przymierza to obierać drogę sprawiedliwości, życie i prawdziwy wyraz Chrystusa, uznając, że nie nadajemy się na Bożego sługę, a jako człowiek w ciele zasługujemy jedynie na śmierć i pogrzeb – Mt 3,13–17; 21,32.
- D. Uświęcenie to od strony subiektywnej działanie świętości; to świętość w działaniu:
1. Uświęcenie to zmartwychwstały Chrystus jako Duch, który jest Święty; ten uświęcający Duch w naszym duchu wbudowuje w nas Bożą świętą naturę i czyni nas świętym miastem – 1 Tes 5,23; Rz 6,19.22; 15,16; 8,4.
  2. Boskie uświęcenie to nieodłączna wytyczna, na której opiera się realizacja boskiej ekonomii, proces organicznego Bożego zbawienia, czyli Boże poruszanie prowadzące do przeobstwienia człowieka, czyniące go Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie – Hbr 2,10–11; Ef 1,4–5; Obj 21,2.
  3. Życ i służyć jako sługa nowego przymierza to postępować w nowości życia i służyć w nowości ducha jako trudzący się kapłan ewangelii Bożej, który przedstawia zbawionych grzeszników Bogu jako miłą ofiarę, uświęconą w Duchu Świętym – Rz 6,4; 7,6; 15,16.
- E. Ostatecznym celem udzielania się Trójjedynemu Bogu jest uzyskanie poprzez Ciało Chrystusa wyrazu dla Jego chwały w kościele – Ef 3,20–21; Rz 8,19.21.28–30; 16,27:
1. Jednością w Ewangelii Jana 17 jest kościół; gdy jedność zostaje całkowicie zrealizowana w wyniku pełnego zaparcia się własnego „ja”, Syn otacza chwałą Ojca w kościele – w. 1, 21–23.
  2. Świadczy to o tym, że tam, gdzie istnieje prawidłowe życie kościoła, Ojciec zostaje otoczony chwałą, gdyż życie kościoła wyraża Ojca.
  3. Życ i służyć jako sługa nowego przymierza to czynić wszystko na chwałę Boga, a przez to wysławiać Chrystusa – Rz 11,36; 1 Kor 10,31; Flp 1,20; 2 Kor 4,5.
- F. Trójjedyny Bóg udziela się nam zgodnie ze swoją sprawiedliwością za pośrednictwem świętości i ku chwale, dzięki czemu stajemy się Nową Jeruzalem; Chrystus jest naszym pewnym fundamentem sprawiedliwości, czystym budulcem świętości i promiennym wyrazem chwały – Obj 21,2.9–11.
- G. Tak oto Duch, przetworzony i zwieńczony Bóg, oraz oblubienica, przetworzony i zwieńczony kościół, łączą się ze sobą i stają się kochającą parą, która tworzy jedną całość w życiu na wieczność – 22,17a; zob. 1 Kor 6,17.

Dzieci Boże, synowie Boży, dziedzice Boga

Wersety biblijne: Rz 8,14.16-17.21.23.

I. Jesteśmy dziećmi Bożymi – to nasza początkowa, wstępna relacja z Bogiem; musimy wzrastać, aby stawać się synami Bożymi, a następnie potrzebujemy dalszego wzrostu ku dojrzałości, aby stać się dziedzicami Boga – Rz 8,14.16-17.23.

II. „Duch świadczy wespół z naszym duchem, że dziećmi Bożymi jesteśmy” – w. 16:

- A. Jako wierzący w Chrystusa, Syna Bożego, narodziliśmy się z Boga Ojca, źródła życia, i staliśmy się dziećmi Bożymi, które mają życie i naturę Boga – J 1,12-13; 3,15; 2 P 1,4.
- B. Największym cudem we wszechświecie jest to, że ludzie mogą narodzić się z Boga, a grzesznicy mogą stać się dziećmi Bożymi – 1 J 2,29–3,1; Rz 5,19; 8,16.21.23.
- C. Duch świadczy razem z naszym duchem, że my, którzy kiedyś byliśmy dziećmi diabła, teraz jesteśmy dziećmi Boga – J 8,44; 1 J 3,1-2.10; Rz 8,16:
  - 1. Nawet gdy jesteśmy słabi i upadamy, głęboko w swoim wnętrzu mamy pewność, że jesteśmy dziećmi Bożymi, gdyż kiedy rodzimy się z Boga, zyskujemy wieczne życie i jesteśmy na zawsze Jego dziećmi – J 1,12-13; 3,6.15; 10,28-29.
  - 2. Duch świadczy razem z naszym duchem; dwa duchy są jedno i wspólnie świadczą, że jesteśmy dziećmi Bożymi – Rz 8,16:
    - a. Świadectwo to potwierdza nam i upewnia nas, że jesteśmy dziećmi Bożymi, które posiadają Jego życie – 1 J 3,1-2.
    - b. Duch składa świadectwo o naszej najbardziej podstawowej więzi z Bogiem, czyli o tym, że jesteśmy Jego dziećmi, nie o tym, że jesteśmy Jego synami czy dziedzicami; świadczenie to rozpoczyna się od chwili naszych duchowych narodzin, naszego odrodzenia – J 1,12-13; 3,3.5-6; Rz 8,16.
- D. Jako dzieci Boga, mające Jego życie i naturę, możemy żyć Nim, być tacy sami jak On w życiu, naturze i wyrazie oraz postępować w sposób godny Jego, wypełniając w ten sposób Jego zamysł związany ze stworzeniem człowieka – Ef 5,1-2.8; Mt 5,48; 1 Tes 2,12; Rdz 1,26.
- E. Dzieci Boże zostały odrodzone z Boga, stając się Bóg-ludźmi, należącymi do rodzaju Bożego, aby mogły ujrzeć królestwo Boże i do niego wejść – J 3,3.5-6:
  - 1. Upodobaniem Boga jest uczynić nas Jego dzieci, takimi samymi jak On w życiu i naturze, ale nie w Bóstwie – Ef 1,5.9; 5,1-2.8; 1 J 1,5; 4,8.16.
  - 2. Ponieważ narodziliśmy się z Boga, jesteśmy tacy sami jak On w życiu i naturze, ale nie w Bóstwie – Rz 8,2.10.16; 2 P 1,4.
  - 3. Jako dzieci Boże, jesteśmy Bóg-ludźmi, należymy do rodzaju Bożego, jesteśmy w królestwie Bożym, sferze boskich istot boskiego rodzaju – J 1,12-13; 3,3.5:
    - a. Nasze drugie narodziny sprawiły, że weszliśmy do królestwa Bożego, stając się Bożym rodzajem – w. 3, 5-6.
    - b. Teraz, będąc dziećmi Bożymi mającymi życie i naturę Boga, jesteśmy Bóg-ludźmi w królestwie Bożym – w. 3, 5; Rz 8,16; 14,17.

III. „Albowiem wszyscy ci, których prowadzi Duch Boży, są synami Bożymi” – 8,14:

- A. Odwiecznym zamysłem Boga jest mieć wielu synów, którzy Go zbiorowo wyrażają; Nowa Jeruzalem to całkowita suma boskiego synostwa, zbiorowy wyraz Trójjedynego Boga – Ef 1,5; Rz 8,14; Ga 3,26; 4,7; Obj 21,7:
  - 1. Zgodnie z objawieniem zawartym w całym Nowym Testamencie, Boża ekonomia polega na tym, by wzbudzić synów poprzez udzielanie się Boga swoim wybranym i odkupionym ludziom; odkupienie Chrystusa wprowadza nas w Boże synostwo – Ef 1,5.7.10; 3,9; Rz 8,11.14.
  - 2. Boża ekonomia polega na tym, by uczynić nas synami Boga, którzy odziedziczą błogosławieństwo Bożej obietnicy, danej w związku z odwiecznym zamysłem Boga, by zdobyć synów dla swego zbiorowego wyrazu – Hbr 2,10; Rz 8,29.
- B. Centralną myślą w Liście do Rzymian jest to, iż Bóg w swym zbawieniu czyni grzeszników swoimi synami, mającymi Jego życie i naturę, dzięki czemu mogą oni się stać częściami budującymi Ciało Chrystusa dla Jego zbiorowego wyrazu – 3,23; 8,14.29; 12,4-5.
- C. My, wierzący w Chrystusa, jesteśmy najpierw dziećmi Bożymi, a potem stopniowo wzrastamy, by stać się synami Boga – Ga 3,26; 4,6:

1. Synowie to dzieci Boże, które znajdują się na etapie przeobrażenia duszy – Rz 8,14; 12,2.
  2. Synowie Boży nie tylko zostali odrodzeni w duchu i wzrastają w boskim życiu, lecz również żyją i postępują pod kierownictwem ducha – 8,14.
- D. Synowie Boży otrzymali ducha synostwa wraz z synostwem; mają życie, pozycję, prawo, przywilej i błogosławieństwo należne synowi – w. 15; Ga 4,5-6.
- E. Wszyscy synowie Boży zostaną wprowadzeni do chwały; oto nasze przeznaczenie – Hbr 2,10; Rz 8,21:
1. Otoczenie chwałą to etap pełnego Bożego zbawienia, na którym przesyca On zupełnie nasze ciało chwałą swego życia i natury, zgodnie z zasadą, wedle którego nasz duch został odrodzony przez Ducha – w. 21, 23, 30.
  2. To ostatni etap pełnego Bożego zbawienia, w którym Bóg osiągnie pełny wyraz, mający ostateczne zwieńczenie w Nowej Jeruzalem w nadchodzącym wieku – Obj 21,2.7.10-11.
- IV. „Jeżeli zaś jesteśmy dziećmi, to i dziedzicami: dziedzicami Boga, a współdziedzicami Chrystusa” – Rz 8,17; Ga 3,29; 4,7; Tt 3,7; Ef 1,11.13-14.18; 1 P 1,3-4:**
- A. Chrystus jest Dziedzicem wszystkiego, a my, dzieci Boże, jesteśmy przeznaczeni do tego, by być współdziedzicami wraz z Chrystusem, ponieważ wraz z Nim będziemy dziedziczyć Boga w Jego chwale jako nasze dziedzictwo – Hbr 1,2; Rz 8,17; Dz 26,18:
1. Jako wyznaczony dziedzic Chrystus odziedziczył wszystko w Bożej ekonomii, łącznie z ziemią, królestwem i tronem; wszystko, czym Bóg jest i co posiada, będzie objęte władaniem Chrystusa – Hbr 1,2; Ps 2,8; Dn 7,13-14; Łk 1,32; Mt 11,27; J 16,15.
  2. Chrystus, pierworodny Syn Boży, jest wyznaczonym dziedzicem Boga, a my, liczni synowie Boży, zostaliśmy zbawieni, aby się stać współdziedzicami z Chrystusem – Rz 8,17.
- B. Dziedzic to osoba pełnoletnia według prawa (Paweł używa ilustracji prawa rzymskiego), uprawniona do dziedziczenia majątku ojca – Ga 4,7:
1. Aby stać się dziedzicami Boga i współdziedzicami Chrystusa, musimy wzrastać w życiu ku dojrzałości – w. 7; Hbr 5,14-6,1; 2 P 1,5-7.
  2. Dziedzice Boga to synowie Boży, całkowicie dojrzały w każdej części swej istoty, w pełni uprawnieni do tego, by domagać się boskiego dziedzictwa – Rz 8,17.21.23.
- C. Stajemy się dziedzicami Boga przez Trójjedynego Boga – przez Ojca, który posłał Syna i Ducha, przez Syna, który dokonał odkupienia dla synostwa, oraz przez Ducha, który jest w nas rzeczywistością – Ga 4,4-7.
- D. Warunkiem tego, byśmy stali się dziedzicami, jest wzrost w życiu, który czyni z nas synów, a następnie przechodzenie przez cierpienia, prowadzące do otoczenia nas chwałą i uczynienia prawowitymi dziedzicami – Rz 8,17:
1. Prawdziwy wzrost w boskim życiu wymaga cierpienia – 1 P 2,19-21; 3,14.18; 4,1.12-13.19; 5,1.9; 2 P 1,5-7.
  2. Im więcej cierpimy z Chrystusem, tym więcej wzrastamy i szybciej dojrzewamy, stając się współdziedzicami z Chrystusem – Rz 8,17.

**Boski Duch zespolony z ludzkim duchem –
sekretem Bożego organicznego zbawienia i kluczem do całego życia chrześcijańskiego**

Wersety biblijne: Rz 5,10.17; 6,4; 7,6; 8,2.4.16.

I. Boski Duch życia mieszkający w ludzkim duchu, te dwa duchy zespolone ze sobą w jednego ducha, to sekret organicznego Bożego zbawienia i klucz do całego życia chrześcijańskiego służący rzeczywistości Ciała Chrystusa w życiu kościoła, którego zwieńczeniem będzie Nowa Jeruzalem – Rz 8,2.4.16; 1 Kor 6,17:

- A. Boski Duch życia to Duch Boży, który przeszedł przez proces i został zwieńczony, stając się życiodajnym, złożonym i zamieszkującym Duchem; Duch ten zamieszkuje wierzących jako rzeczywistość pneumatycznego, spneumatyzowanego Chrystusa, jako zwieńczenie przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga i jako rzeczywistość boskiego zmartwychwstania; dzięki temu Duchowi życia wieczny, jedynie mądry Bóg, zgodnie z objawieniem tajemnicy ukrytej od wieków, udziela się w swej przetworzonej i zwieńczonej Trójcy wierzącym i staje się ich dynamicznym zbawieniem jako ich życie i wszystko – Rz 16,25.
- B. Ludzki duch wierzących to odrodzony duch wierzących, zamieszkiwany przez boskiego Ducha życia oraz zespolony z Nim w jednego ducha; dzięki temu ludzkiemu duchowi ludzie, których wybrał Bóg, uczestniczą w Jego dynamicznym zbawieniu, które jest ich życiem, jakie prowadzą na co dzień w tym wieku, i ich przeznaczeniem w wieczności.
- C. Wyrażenie „Duch... z naszym duchem” w wersecie 16 Listu do Rzymian 8 (kluczowym rozdziale Listu do Rzymian, dotyczącym Ducha życia i ducha wierzących) stanowi więc najważniejszy sekret w całej tej księdze, dzięki któremu Bóg realizuje swoje dynamiczne zbawienie, a wierzący w nim uczestniczą.
- D. Musimy poznać dzięki boskiemu oświeceniemu te dwa duchy, byśmy przy pomocy Ducha życia w naszym odrodzonym duchu, który jest z Nim zespolony, weszli w wewnętrzną esencję dynamicznego zbawienia Bożego w Chrystusie, czyli w Trójjedynego Boga, który przeszedł przez proces i został zwieńczony oraz stał się naszym wiecznym dziedzictwem, z którego możemy korzystać.

II. Jesteśmy zbawiani w życiu przez Chrystusa, który jest życiodajnym Duchem – 5,10:

- A. Pojednani z Bogiem, jesteśmy teraz zbawiani w życiu Chrystusa, panujemy w nim jak królowie, postępujemy w nowości życia i służymy w nowości ducha – w. 17; 6,4; 7,6.
- B. Duch życia to Duch Boży, Duch Boży to Duch Chrystusa, Duch Chrystusa to sam Chrystus, Chrystus jest w nas, Chrystus sam w sobie jest życiem i nasz duch jest życiem – 8,9-11; J 14,6; Kol 3,4:
  - 1. „Chrystus... w was” to najważniejszy punkt Listu do Rzymian – 8,10.
  - 2. W rozdziale 3 Listu do Rzymian Chrystus przelewa krew na krzyżu dla naszego odkupienia; w rozdziale 4 znajduje się w zmartwychwstaniu; w rozdziale 6 jesteśmy w Nim; teraz, w rozdziale 8, jest On w nas Duchem.
- C. „Wszyscy ci, których prowadzi Duch Boży, są synami Bożymi. Nie otrzymaliście przecież ducha niewoli, by się znowu pogrążyć w bojaźni, ale otrzymaliście ducha synostwa, w którym wołamy: Abba, Ojcze!” – w. 14-15:
  - 1. Duch synostwa to odrodzony ludzki duch zespolony z Duchem Syna Bożego.
  - 2. Synostwo to rzeczywistość tego, że jest się synem; tak więc duch synostwa to duch rzeczywistości tego, że jest się synem – w. 16.
- D. W Liście do Rzymian 8,23 czytamy, że otrzymaliśmy „pierwociny Ducha”, przedsmak pełnego radowania się Bogiem; werset 26 oznajmia, że Duch przychodzi nam z pomocą, wstawiając się, natomiast werset 29 ukazuje, że Duch upodabnia nas do obrazu Syna Bożego.
- E. Wszystkie powyższe punkty zawierają się w jednym wyrażeniu: „zbawieni w Jego życiu”; być zbawionym w Jego życiu to być zbawionym w samym Chrystusie, który jest życiodajnym Duchem – 5,10; 1 Kor 15,45b.

III. List do Rzymian ukazuje, że Duch życia wykonuje w nas poczwórne dzieło:

- A. Duch życia jest Duchem oswobodzającym:
  - 1. Gdy postępujemy w Duchu życia, zostajemy uwolnieni od prawa grzechu i śmierci – Rz 8,2.
  - 2. Oswobadza nas nie poznanie, lecz sam Duch życia; musimy zatem modlić się, aż wejdziemy w oswobodzającego Ducha, żyjąc, poruszając się i będąc w tym Duchu, który jest zespolony z naszym duchem – w. 4.

- B. Duch życia jest Duchem wybawiającym:
  1. Jako że jesteśmy związani, potrzebujemy oswobodzenia, ponieważ jednak jesteśmy upadli, potrzebujemy wybawienia.
  2. Jeśli będziemy przebywali w Duchu życia, zostaniemy głęboko przekonani o tym, że potrzebujemy wybawienia od swojej postawy, motywów, myślenia, miłości, nienawiści, decyzji, nastroju, usposobienia i wielu innych rzeczy – 5,10.
- C. Duch życia jest Duchem uświęcającym:
  1. Zostać uświęconym to zostać przesyconym poprzez przeobrażenie wszystkim, czym jest Bóg – 6,19.22; 12,2.
  2. Uświęcenie odpowiada przeobrażeniu w Liście do Rzymian 12,2, który oznajmia: „Przeobrażajcie się przez odnowienie umysłu”.
- D. Duch życia jest Duchem przesycającym chwałą:
  1. W ostatecznym rozrachunku Duch życia przesyca nas chwałą, żeby Trójjedyny Bóg uzyskał pełny zbiorowy wyraz w całej naszej trójczęściowej istocie – 8,30.
  2. Doprowadza On wielu synów do chwały dzięki boskiemu uświęceniu, które czyni nas Jego chwalebny kościołem – Hbr 2,10-12; Ef 5,26-27.

IV. List do Rzymian ukazuje, że Duch Syna Bożego ze względu na nasze synostwo wykonuje w nas pięciorakie dzieło:

- A. Duch Syna Bożego jest Duchem świadczącym, świadczącym wraz z naszym duchem, że jesteśmy dziećmi Bożymi – Rz 8,16.
- B. Duch Syna Bożego jest Duchem prowadzącym; jeśli będziemy w swoim życiu podlegali temu prowadzeniu, będziemy postępować i zachowywać się w sposób, który dowiedzie, że jesteśmy Bożymi synami – w. 14.
- C. Duch Syna Bożego jest Duchem, który się wstawia; jest w nas Ktoś, kto zawsze modli się o nas i o innych – w. 26-27.
- D. Duch Syna Bożego jest Duchem upodabniającym, który wykonuje dzieło upodabniania nas do obrazu Chrystusa, pierworodnego Syna Bożego – w. 29.
- E. Duch Syna Bożego jest Duchem budującym:
  1. Wszyscy synowie Boży są członkami Chrystusa i wszystkie te członki Duch buduje i koordynuje ze sobą – 12,4-5; Ef 4,3-4.
  2. To, że jesteśmy dla siebie nawzajem członkami i jesteśmy organicznie ze sobą związani w Ciele, dzięki czemu może istnieć prawidłowe życie kościoła, stanowi ostateczne dzieło Ducha życia i Ducha Syna Bożego służące naszemu synostwu.

V. Kluczowym punktem całego życia chrześcijańskiego jest to, że Chrystus, który jest wszechzawierającym życiodajnym Duchem, mieszka w naszym duchu i jako Duch zespala się z naszym duchem, czyniąc te dwa duchy jedno – 1 Kor 15,45b; Rz 8,16; 1 Kor 6,17:

- A. W naszym zespolonym duchu nie ma żadnego problemu, nie ma więc potrzeby rozwiązań; wszystko, czego potrzebujemy, znajduje się w naszym duchu – Flp 1,19; 4,23.
- B. Zapomnijmy o swoich słabościach, wadach, porażkach i wszystkim, co pochodzi z naszego „ja”, i zwróćmy swój umysł na ducha, czyli pozostawajmy w duchu, stale zwracając uwagę na swego ducha, używając go i dbając o niego – Rz 8,6.
- C. Bądźmy płomienni w duchu, modląc się, co pozwoli nam spędzać coraz więcej czasu w obecności Pana; gdy autentycznie płoniemy w duchu, nie posiadamy się z radości i jesteśmy głupcami dla Chrystusa – Mt 6,6; 2 Kor 5,13; 1 Kor 4,10.
- D. Jeśli nawet znajdujemy się w oplakanyim stanie i trudnych okolicznościach, sami musimy być radośni w duchu, żyjąc w rzeczywistości królestwa Bożego – Rz 14,17; por. Dn 3,19-20.25; Dz 16,23-25; Ef 4,1.
- E. Gdy jesteśmy płomienni i radośni w duchu, radujemy się Bogiem, panujemy jak królowie w życiu, postępujemy w nowości życia i służymy w nowości ducha – Rz 5,10-11.17; 6,4; 7,6.
- F. Gdy zwracamy się do swego ducha, pozostajemy w nim oraz według niego postępujemy i żyjemy, jesteśmy prawdziwymi synami Bożymi i żywymi członkami Chrystusa, które są ze sobą nawzajem organicznie związane i zbudowane razem w żywe Ciało, które wyraża Chrystusa, rzeczywistość w życiu kościoła, i uzyska zwieńczenie w Nowej Jeruzalem.

Upadłe ciało i duch

Wersety biblijne: Rz 1,9; 2,28-29; 7,17-18.20-21; 8,4-6.9-10.13.16; 12,11.

I. List do Rzymian całkowicie skupia się na życiu i składa się z trzech części:

- A. Pierwsza część traktuje o odkupieniu, które służy usprawiedliwieniu, druga o życiu, które służy uświęceniu, a trzecia – o budowaniu, które służy Ciału Chrystusa wyrażającemu się w kościołach miejscowych.
- B. W części traktującej o życiu znajdują się dwa ważne dla naszego życia chrześcijańskiego wyrażenia: upadłe ciało i duch.

II. Aby żyć za pośrednictwem zespolonego ducha, Ducha z naszym duchem (8,16; 1 Kor 6,17), musimy zobaczyć, czym jest upadłe ciało:

- A. Upadłe ciało to ciało skażone, skalane i zamienione w coś innego:
  - 1. Ciało człowieka było początkowe nieposzlakowane, lecz wskutek upadku Szatan wstrzyknął siebie w człowieka, wskutek czego ludzkie ciało stało się ciałem upadłym – Rdz 3,6; Rz 7,18a.
  - 2. Nasze ciało to „ciało grzechu” (6,6) i „ciało tej śmierci” (7,24); ciało grzechu jest bardzo aktywne i pełne siły do tego, by grzeszyć przeciwko Bogu, a ciało tej śmierci jest słabe i brak mu siły do tego, by działać na rzecz Boga i zadowolić Go (w. 18).
  - 3. Dopóki żyjemy, aż do dnia odkupienia ciało grzechu i śmierci zawsze będzie nam towarzyszyć – zob. 8,23.
  - 4. Słowo „ciało” odnosi się również do całej naszej upadłej istoty; człowiek w całości jest upadłym ciałem, gdyż ciało to włada obecnie całą naszą upadłą istotą – 3,20; Rdz 6,3a.
- B. Upadłe ciało to „sala spotkań” i połączenie grzechu, śmierci oraz Szatana; upadłe ciało jest beznaziejnym przypadkiem i nie da się go w ogóle ulepszyć – Rz 7,17-18.21; zob. J 17,15.
- C. Upadłe ciało jest wrogiem Boga, niepoddane prawu Bożemu i nigdy nie może zaspokoić Boga – Rz 8,7-8.
- D. Grzech to Szatan, „zło” w naszym ciele – J 17,15; Rz 7,21:
  - 1. „Zło” to złe życie, natura i charakter Szatana, który jest zamieszkującym w nas grzechem; gdy grzech w nas drzemie, pozostaje tylko grzechem, gdy natomiast budzi się w nas, bo chcemy czynić dobro, staje się „złem”.
  - 2. Grzech może nas zwieść, zabić (w. 11), władać nami, czyli panować nad nami (6,12.14) i sprawić, że będziemy postępowali wbrew swojej woli (7,17.20); dowodzi to, że grzech to żywa osoba.
  - 3. Grzech to zła natura Szatana, złego, który wstrzyknął siebie w człowieka w wyniku upadku Adama; stała się ona teraz bardzo grzeszną naturą, która zamieszkuje w upadłym człowieku, działa i pracuje – zob. Mt 16,22-23.
  - 4. Paweł, mówiąc w Liście do Galacjan 2,20: „Już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus”, a w Liście do Rzymian 7,17: „A zatem już nie ja..., ale mieszkający we mnie grzech” daje do zrozumienia, że grzech to inna osoba wewnątrz nas.
  - 5. W naszym upadłym ciele nie mieszka dobro, gdyż w pełni znajduje się ono w posiadaniu Szatana, jest opanowane przez tego, który jest grzechem – w. 18a.

III. Bóg, przez wzgląd na swoją ekonomię, w swej mądrości i władzy wykorzystuje nasze grzeszne, szpetne, upadłe ciało, by przymusić nas do zwrócenia się do ducha, bo dzięki temu zyskamy więcej Ducha dla budowania, które dokonuje się dzięki wzrostowi Boga w nas – Kol 2,19; Za 4,6:

- A. Przebywamy albo w duchu, albo w upadłym ciele – trzeciego miejsca nie ma; wierzący to miniatura ogrodu Eden: Bóg jest drzewem życia w jego duchu, Szatan drzewem poznania w upadłym ciele, a pośrodku tkwi umysł – Rz 8,6.
- B. Od strony prawnej zarówno Szatan, jak i nasze upadłe ciało zostali potępieni raz na zawsze na krzyżu (w. 3; J 3,14; Hbr 2,14; 2 Kor 5,21); Bóg jednak pozostawił ciało, by pomagało nam i przymuszało nas do zwracania się do Chrystusa w naszym duchu i niepokładania ufności w ciele (Flp 3,3).
- C. Gdyby nie pomoc ze strony grzesznego, szpetnego ciała, nie byłibyśmy tak zdeterminowani, by zyskać Pana, aby On się w nas wbudował – Rz 8,6.13.
- D. Naszym celem może być świętość lub duchowość czy też zwycięstwo, lecz celem Boga jest wbudowanie się w nas; gdy znajdujemy się w trudnej sytuacji, często bardziej otwieramy się wtedy na Pana i bardziej chcemy zwracać się do Niego oraz pozwalamy Mu na to, by się w nas wbudował – w. 28-29.

- E. Gdy poszukujemy Pana, w zdobyciu Go pomoże nam nawet grzeszne połączenie, jakim jest upadłe ciało; ponieważ tak często upadamy, z determinacją zwracamy się do swojego ducha i w ten sposób zyskujemy więcej Ducha – zob. Wj 23,23.29-30; Sdz 2,21–3,4.
- F. Trudności, jakich doznajemy, porażki, upadki i rozczarowania zmuszają nas do uświadomienia sobie, że upadłe ciało nie rokuje żadnych nadziei; upadłe ciało nadaje się jedynie do tego, by przymuszać nas do zwracania się do Chrystusa w naszym duchu, do napierania na ducha, czyni z nas ludzi zdeterminowanych, którzy chcą wejść w ducha; dzięki niemu również czuwamy, by pozostać w duchu – Mt 26,41; Ef 6,17-18.
- G. Pan nie dba o to, czy odnosimy zwycięstwo; obchodzi Go jedno – czy zyskujemy Go jako Ducha – Flp 3,8; 2 Kor 3,17-18.

IV. Nasz duch stanowi wspaniałe połączenie: jest złożony z Chrystusa, Ducha i łaski – 2 Tm 4,22; Rz 8,16; Ga 6,18:

- A. Bóg chce, byśmy postępowali według tego wspaniałego złożonego ducha (by cała nasza istota i życie na co dzień, a zarazem to, co mówimy i robimy, były według ducha) – Rz 8,4; Flp 1,19; 1 Kor 6,17; zob. Wj 30,23-25.
- B. Jedynie ci, którzy postępują według ducha, mogą być właściwymi członkami i przyczyniać się do budowania kościoła miejscowego; jeśli nie postępujemy w ten sposób, prędzej bądź później przysporzymy kłopotów naszemu kościołowi miejscowemu – Ga 5,16-26.
- C. List do Rzymian objawia, że to, kim jesteśmy, co robimy i co mamy, musi być w duchu; nie ogarnie nas przez to marność religii – 1,9; 7,6; Flp 3,3:
  1. Rzeczywistość wszelkich duchowych rzeczy zależy od Ducha Bożego, a Duch Boży przebywa w naszym duchu; dlatego rzeczywistość wszelkich duchowych spraw zależy od naszego ducha, a nie od tego, co znajduje się z dala od niego – Rz 8,5-6.9-11.
  2. Wszystko w nas, co nie jest wewnętrzne, co nie znajduje się w naszym duchu, jest tylko marnością, czymś zewnętrznym, czymś, co istnieje w upadłym ciele – 2,28-29; 8,4.10.13; 12,11.
  3. Bóg jest wszystkim dla nas w naszym duchu – 8,16; 2 Tm 4,22.
- D. Bóg zastrzegł sobie, że ludzki duch będzie służyć Jego zamysłowi – Za 12,1; Prz 20,27.
- E. Dzisiaj nasz duch to prawdziwe Betel, dom Boży i brama niebios; gdy zwracamy się do niego, przebywamy w trzecim niebie – Ef 2,22; Rdz 28,12.17.19.
- F. Gdy przebywamy w swoim duchu, znajdujemy się w miejscu najświętszym, dotykamy tronu łaski, a Chrystus wzmacnia nas do tego, byśmy prowadzili niebiańskie życie na ziemi – Hbr 10,22a; 4,16.
- G. W swoim duchu zwyciężamy świat i zły nie może nas tknąć; pokonamy Szatana jedynie wtedy, gdy będziemy pozostawali w wysokiej wieży naszego odrodzonego ducha – 1 J 5,4.18; J 3,6; 14,30.
- H. Chrystus, który jest życiodajnym Duchem, udzielił się do naszego ducha i dlatego nasz duch jest życiem (gr. – *zoe*) – Rz 8,10.
- I. Nasz duch to miejsce jedności; możemy być jedno, oddając cześć Bogu w duchu, czyli dzisiejszej Jeruzalem – J 4,23-24; Ps 133.
- J. Chrystus, niebiański i duchowy pokarm, przebywa w naszym duchu, a my musimy Go spożywać, by stanowić Jego świadectwo i wzrastać w Niego w celu zbudowania Jego Ciała – J 6,57.63.

**Trudzący się kapłan ewangelii Bożej
i służba Bogu w ewangelii Jego Syna**

Wersety biblijne: Rz 1,9; 15,16.29; 16,25-27.

I. „Żebyśmy mogli być sługą Chrystusa Jezusa wobec pogan, trudzącym się kapłanem ewangelii Bożej po to, by poganie stali się ofiarą Bogu przyjemną, uświęconą w Duchu Świętym” – Rz 15,16:

- A. Trud Pawła, kapłana ewangelii Bożej, by usługiwać poganom Chrystusem, był jego posługą kapłańską względem Boga, a poganie, których zdobył głosząc w ten sposób ewangelię, byli ofiarą złożoną Bogu – 1 P 2,5:
1. Dzięki tej posłudze kapłańskiej wielu nieczystych i skalanych grzechem pogan dostało uświęcenia w Duchu Świętym i stali się taką ofiarą, która jest miła Bogu – Rz 15,16; 16,4-5.
  2. Poganie ci zostali oddzieleni od tego, co pospolite i przesyconie naturą oraz pierwiastkiem Boga, a zatem zostali uświęceni zarówno w aspekcie pozycji, jak i usposobienia; uświęcenie to dokonuje się w Duchu – 6,19; 15,16.
  3. W oparciu o odkupienie dokonane przez Chrystusa Duch Święty odnawia, przeobraża i oddziela do świętości tych, którzy zostali odrodzeni poprzez uwierzenie w Chrystusa – 3,24; 12,2; J 3,15.
- B. Paweł stał się wzorem kapłaństwa ewangelii; w Liście do Rzymian, który dotyczy ewangelii Bożej, mówi nam, jak grzesznicy mogą zostać zbawieni i usprawiedliwieni dzięki uwierzeniu w Pana, jak czynią postępy w Chrystusie, doświadczając uświęcenia i przeobrażenia i jak składają siebie Bogu w żywej ofierze, aby stać się członkami Ciała Chrystusa i prowadzić życie kościoła, zbiorowo wyrażając Chrystusa i wyczekując Jego przyjścia – 1 Tes 2,1-12; Dz 20,17-36; Rz 1,16-17; 3,24-26; 12,1.4-5; 13,11.
- C. Nowotestamentowa służba, która ustanowił Bóg, polega na tym, że wszyscy wierzący są kapłanami usługującymi Bogu poprzez składanie ofiar, których On pragnie – Obj 1,5-6; 5,9-10; 1 P 2,5.9:
1. Będąc kapłanami ewangelii Bożej, składamy Bogu w ofierze zbawionych grzeszników, którzy są częstkami powiększonego i zbiorowego Chrystusa – Rz 15,16.
  2. Składanie Bogu ofiary z wierzących odbywa się w trzech etapach:
    - a. Głoszący ewangelię przynoszą Bogu jako duchową ofiarę niedawno zbawionych grzeszników – w. 16; 1 P 2,5.
    - b. Kiedy nowi wierzący wzrosną i zaczną pojmować, co to znaczy być wierzącym w Chrystusa, zachęca się ich do oddania się Bogu w żywej ofierze – Rz 12,1.
    - c. W miarę jak wierzący wzrastają ku dojrzałości, ci, którzy trudzą się troszcząc się o nich, przedstawiają ich Bogu jako w pełni dojrzałych w Chrystusie – Kol 1,28.
- D. Abyśmy mogli funkcjonować jako kapłani ewangelii, musimy zobaczyć, że ewangelia Boża obejmuje cały List do Rzymian; List ten pokazuje nam, że głosząc ewangelię, czynimy grzeszników synami Bożymi i członkami Ciała Chrystusa oraz pomagamy im wzrastać, by stawali się aktywnymi członkami w praktycznym życiu Ciała w kościołach miejscowych – 1,16-17; 3,24; 5,10; 8,16; 12,2.4-5.
- E. Służba kapłaństwa ewangelii to służba kościołowi jako Ciału Chrystusa; w swojej służbie skupiamy się na tym, by zbawiać grzeszników i składać ich w ofierze Bogu, a celem naszej służby jest budowanie Ciała Chrystusa – 15,16; 12,4-5; 1 P 2,5.9; Ef 4,11-12.16.

II. „Bóg bowiem, któremu służę w moim duchu, głosząc Ewangelię Jego Syna, jest mi świadkiem” – Rz 1,9:

- A. Duch w Liście do Rzymian 1,9 to nie Duch Boży, lecz odrodzony duch Pawła – J 3,6:
1. Chrystus i Duch przebywają z wierzącymi w ich odrodzonym ludzkim duchu – 2 Tm 4,22; Rz 8,16.
  2. W Liście do Rzymian Paweł podkreśla, że wszystko, czym jesteśmy, co mamy i co czynimy wobec Boga musi odbywać się w tym duchu – 2,29; 7,6; 8,4-6.9.13; 12,11.
  3. Paweł służył Bogu w swoim odrodzonym duchu poprzez zamieszkującego w nim Chrystusa, życiodajnego Ducha, a nie w swojej duszy poprzez siłę i zdolności duszy – Flp 3,3.
  4. Aby usługiwać w duchu, musimy rozpoznawać odczucie, jakie w nim mamy, znać ducha, rozróżniać ducha i płonąć w duchu – Rz 8,2.6.10-11; Hbr 4,12.
- B. Apostoł Paweł służył Bogu w ewangelii, a także w swoim duchu; usługiwanie Bogu obejmuje służbę w duchu, coś, co dokonuje się wewnątrz, oraz służbę ewangelii, czyli coś, co odbywa się na zewnątrz – Rz 1,9; 15,19-20; 7,6; 12,11.

- C. Nasza służba Bogu w ewangelii Jego Syna wiąże się z trzema częściami ewangelii Bożej w Liście do Rzymian – odrodzeniem, życiem i Ciałem:
1. W części pierwszej winniśmy pomagać świętym poznać, czym jest odkupienie, zobaczyć, że krzyż uporał się ze wszystkimi problemami, jakie istniały między nami a Bogiem i że w Chrystusie Bóg przebaczył nam grzechy, usprawiedliwił nas, pojednał ze sobą i przyjął – 1,16-17; 3,24-26; 5,1.9-11.
  2. W drugiej części powinniśmy pomagać świętym poznać, że Chrystus jako życiodajny Duch jest w nas jako życie, zespala się z naszym duchem, stając się jednym duchem i że teraz możemy Go jeść, pić, czerpać z Niego, napełniać się Nim, przesycać i przesiąkać oraz doświadczać zbawienia w życiu i królować w życiu dzięki procesowi uświęcenia, odnowienia, przeobrażenia i upodobnienia do Jego obrazu – w. 10, 17; 6,19.22; 8,9-11.29; 12,2.
  3. W części trzeciej powinniśmy pomagać świętym poznać Ciało, żyć w Ciele, koordynować się ze sobą jako członki tego Ciała i uświadomić sobie, że duchowość jest sprawą Ciała oraz że Ciało jest probierzem naszej duchowości i jej sprawdzianem – w. 4-18.
- D. W języku greckim słowo „służyć” w Liście do Rzymian 1,9 znaczy „służyć w oddawaniu czci”; Paweł uważał głoszenie ewangelii za służbę, dzięki której oddawał cześć Bogu:
1. Oddawanie czci Bogu to służenie Mu; takie oddawanie czci obejmuje wszystkie pozytywne sprawy między nami a Bogiem, takie jak styczność z Nim, modlitwa do Niego, wpatrywanie się w Niego, oczekiwanie Go, społeczność z Nim i praca dla Niego – Mt 6,9.33; J 4,23-24; Flp 4,6.20.
  2. W Księdze Objawienia przewija się szczególny wątek – wątek oddawania czci – 4,10; 5,14; 7,11; 9,20; 11,16; 13,4.8; 14,7.11; 15,4; 16,2; 19,4.20; 20,4; 22,9:
    - a. Bóg potrzebuje, byśmy oddawali Mu cześć, Szatan zaś boi się, gdy oddajemy cześć Bogu, bo chce, by to jego otaczano czcią i ubiega się o to – Mt 4,8-10; Obj 4,10; 5,14; 13,4.
    - b. Powinniśmy dążyć do oddawania szczególnej czci Bogu, gdyż Szatan coraz więcej zyskuje czci, którą się go otacza – 7,11; 13,4; 22,9.
    - c. Gdy żyjemy według ducha, Bóg uzyskuje cześć, którą Go otaczamy, gdy zaś żyjemy według duszy, cześć taką zdobywa Szatan – Rz 1,9; 8,4.
  3. Boga Ojca zaspokajają oddawanie czci w duchu i prawdziwości, w boskim udzielaniu Boskiej Trójcy, gdy pijemy wodę życia, która płynie w nas w zmartwychwstaniu – źródło, zdroj i rzekę – J 4,14.23-24; 7,37-39; Wj 17,6; Ps 36,9-10; 1 Kor 10,4:
    - a. Samarytanka oddała Bogu cześć w duchu, pijąc Go, żywą wodę, by ugasić swe pragnienie; prawdziwie oddała w ten sposób cześć Bogu – J 4,7-14, 23-24.
    - b. Na przestrzeni wieków tylko niewielu chrześcijan oddawało cześć Bogu w duchu, pijąc Go, żywą wodę – zob. Mt 15,9.
    - c. Bóg w Chrystusie jako Duch, żywa woda, przychodzi do nas, byśmy Go pili; pijąc z Niego, wody życia, prawdziwie oddajemy Mu cześć – J 1,1, 14; 4,10.14.23-24; 7,37-39.
    - d. Bez zwłoki wchodźmy w prawdziwe oddawanie czci Bogu w duchu, pijąc Go, żywą wodę – 4,10.14.23-24.
  4. Prawdziwe oddawanie czci realizuje się w Ciele Chrystusa; oddawanie czci w Nowym Testamencie ma charakter zbiorowy, trudno też prawdziwie oddawać cześć poza Ciałem – Rz 1,9; 12,4-5; 1 Kor 10,3-4.16-17; 12,12-13.
- E. Im częściej będziemy służyli i oddawali cześć Bogu w duchu w ewangelii Jego Syna, tym bardziej będziemy korzystali z pełni błogosławieństwa Chrystusa i częściej oddawali Mu chwałę – Rz 15,29; 16,25-27.
- F. „Temu, który ma moc utwierdzić was zgodnie z Ewangelią i moim głosem Jezusa Chrystusa, zgodnie z objawioną tajemnicą..., Bogu, który jedynie jest mądry, przez Jezusa Chrystusa, niech będzie chwała na wieki wieków! Amen” – w. 25, 27.